Umbra Copoiului

Claudio Ruggeri

Umbra Copoiului

Claudio Ruggeri

Traducere Simona Iacob Bozesan

“Umbra Copoiului”
Autor Claudio Ruggeri
Copyright © 2016 Claudio Ruggeri, Cover Image: ©Dave Wicks (www.opticgroove.com.au)
Toate drepturile rezervate
Distribuit de Babelcube, Inc.
www.babelcube.com
Traducere Simona Iacob Bozesan
“Babelcube Books” şi “Babelcube” sunt mărci înregistrate ale Babelcube Inc.

Cuprins

Pagina de titlu
Pagina de copyright
Nota autorului | Această carte este fructul fanteziei. | Orice referire la evenimente reale care au avut loc și/sau persoane reale, care apar în aceasta, va fi considerată pur întâmplătoare.
Index

Nota autorului

Această carte este fructul fanteziei.

Orice referire la evenimente reale care au avut loc și/sau persoane reale, care apar în aceasta, va fi considerată pur întâmplătoare.

Index

Luni 12 August, orele 19.00;
orele 20.00
orele 21.00
orele 22.00
orele 23.00
orele 24.00
ora 1.00
orele 2.00
orele 3.00
orele 4.00
orele 5.00
orele 6.00

Luni 12 august, orele 19.00

- Te rog Vincent, nu uita să pui în valiză și un pulover...

- Stai liniștită Arianna, am pus deja câteva. Ar trebui să fie de ajuns.

- Dac-aș fi în locul tău, n-aș fi așa de sigură; vara de la San Francisco nu-i ca aia de la Roma...

- Arianna?! M-am născut la San Francisco...

Comisarul, în ciuda faptului că și-ar fi dorit să vorbească cu soția sa, continua să probeze noul set de tricouri abia cumpărate. După o alegere atentă a decis că cele mai deschise la culoare îi veneau mai bine.

Familia Germano trebuia să plece în dimineața următoare în California. În acel an concediul de vară aveau să și-l petreacă în compania părinților Comisarului.

- Ok...cred că am terminat și pot să închid valiza. Tu, Arianna, mai ai?

- Și eu am terminat aproape. Mai trebuie să pun pantofii și pot închide valiza și eu. Auzi, Vincent...

- Da?

- Până termin eu, ai putea începe să pregătești cina?

- Cina? Da... Aș putea începe să călesc usturoiul și... E bine dacă fac *penne all'arrabbiata*?

- Foarte bine.

- Atunci mă duc acuma...De fapt mai e ceva ce trebuie să fac până mâine dimineață...

- Adică?

- Trebuie să-i duc niște acte lui Parisi, niște indicații referitoare la unele investigații de-ale mele și de care se va ocupa el în astea trei săptămâni, așa...

- Ar fi mai bine atunci să te duci repede, altfel nu cred că o să mâncăm înainte de 10 în seara asta...

- Aha...Mai bine mă duc... Ne vedem peste o jumate de ora, iubito.

- Pe mai târziu, Comisare.

Germano se prefăcu că nu bagă în seamă tonul sarcastic din ultimele cuvinte ale soției. Din nefericire faptul că trebuia să înfrunte un zbor lung o indispunea cu o săptămână înainte. Comisarul încerca doar să nu se înfurie, de cele mai multe ori însă în zadar.

Strazile goale de la jumătatea lui august l-au ajutat să ajungă la Comisariat în mai puțin de cinci minute. L-a întâmpinat zâmbetul cordial al agentului Pennino.

- Comisare? Dar nu sunteți în concediu?

-Ciao Maria, stai liniștită, e doar o vizită de curtoazie... Apropo, știi unde-l pot găsi pe inspectorul Parisi?

- E la el în birou, e închis acolo de azi dimineață...

- Mă duc să-i fac o vizită, ne vedem mai târziu.

- Ok.

După ce a urcat scările care duceau la biroul colegului, Germano, înainte să bată la ușă, se uită în jur să vadă dacă Parisi nu era pe undeva. Nevazând pe nimeni s-a hotărât să bată la ușă.

- Cine-i?

- Se poate?

- Ah, ești tu Vincent? Intră.

- Scuză-mă că te întrerup de la interceptările tale, dar aproape că am uitat să îți aduc astea. De mâine tu ești șeful...

- Te amuzi, eh?

- Mai degrabă mi se pare educativ. Eu i-aș pune pe toți să fie șefi pentru o zi sau o săptămână. Sunt sigur că n-ar mai fi polemici deloc, dacă și ultimul planton ar proba scaunul meu...

- Așa e... Ce ai să-mi mai spui despre documentele astea?

- Un dosar este despre traficul ăla de droguri de care ne ocupăm la facultatea aia. În ultima săptămână am mai audiat alte două persoane și detaliile cred că ți-ar putea fi de folos. Celălalt este despre prostituatele alea nigeriene, alea pe care le-am arestat pentru imigrație clandestină. Numele protectorilor nu le am încă, dar ar trebui să fim aproape.

- Am înțeles, pe domnișoare continuăm să le urmărim?

- Da Angelo, dar numai pentru câteva zile. Nu îmi surâde ideea ca polițiștii să escorteze prostituatele în timp ce muncesc. Dacă reușești să pui mâna pe ceva, bine, dacă nu, forțează-le un pic mâna.

- Ok, totul clar Vincent. Înainte să pleci trebuie să îți aduc aminte de blugii mei...

- Angelo, mi-ai mai zis de o mie de ori...O să îți dau înapoi pantalonii aia care îți plac atât de mult, stai liniștit!

- Poți să pleci acum...

- Ah pot?

- Nu uita să ne trimiți o vedere din America.

- Ok, dar din Alcatraz...

- Ne vedem în septembrie.

- Ciao Angelo.

Comisarul, se opri pentru câteva clipe la distribuitorul de cafea, după ce a coborât scările, cu intenția să salute și colegii care se aflau în preajmă.

Germano, cum îi plăcea lui să vorbească mult, nu băgă de seamă că telefonul de la poartă suna ca nebunul. Și-a dat seama abia când colega Pennino îl chemă cu gesturi ample.

- Ce s-a întâmplat, Maria?

- Nu știu Comisare, Ispectorul Parisi a sunat de două secunde să mă întrebe dacă ați plecat. Vroia să vorbească cu dumneavoastră...

- Urc atunci o secundă. Să vezi că iar mă înreabă te miri ce bazaconii de-ale lui.

- După voce n-aș zice.

Germano urcă de data asta sărind scările câte două. Abia aștepta să rezolve și cu Parisi și să se poată întoarce acasă.

A deschis ușa fără să mai bată când a ajuns.

- Angelo, ce mai e?

- Au găsit un cadavru Vincent.

- Unde?

- Într-o pădure lângă Rocca Priora, o femeie. Din primele informații nu pare să fie desfigurată sau ceva de genul asta.

- Baftă atunci.

- Ce baftă, vino cu mine!

- Eu de fapt...

- Numai pentru prima inspecție Vincent... Apoi te întorci acasă.

- Nu vezi cum sunt îmbrăcat? Și-apoi nu vreau să mă bag în treburile tale. Acum e cazul tău și trebuie să îl rezolvi cum știi tu, fără ca eu să mă amestec. Îmi dai detalii când mă întorc.

- Vincent?! Mașina de poliție ne așteaptă jos...

Comisarul nu se mai împotrivi și se hotărî să-l urmeze pe tânărul său coleg, rugând-o pe agenta Pennino să o sune pe soția sa și să o pună în temă cu întârzierea lui.

Cei doi polițiști au ajuns în zona cu pricina în mai puțin de zece minute, perimetrul era deja marcat cu off-limits pentru toată lumea, tehnicienii de la Criminalistică lucrau deja.

- Cum ți se pare Vincent?

- Zona e destul de izolată Angelo, e aproape imposibil ca cineva să vină aici din greșeală.

- Am auzit cu ceva timp în urmă povești despre locul ăsta, liturghii negre, chestii de-astea...

- O să descoperim imediat dacă este vorba de asta, între timp să ne uităm un pic la mașină.

Cei doi se apropiară de o berlină Mercedes gri care părea că a fost parcată la marginea drumului. Poarta șoferului a rămas deschisă și avariile încă clipeau intermitent.

- Cum ți se pare Vincent?

- Nu știu ce să zic...Trebuie să vezi dacă Mercedesul s-a oprit din cauza unei defecțiuni sau nu, și evident să verifici al cui e.

- Putem face asta imediat. Să ne întoarcem la mașină.

Mașina era a lui Giulio Marchese, cu adresa în orășelul Grottaferrata, care se găsea la câțiva kilometri de locul descoperirii cadavrului. Inspectorul Parisi se pregătea să formeze numărul când Comisarul il opri.

- Așteaptă Angelo, să vedem înainte al cui este corpul.

Cei doi polițiști se îndreptară către zona în care s-a descoperit cadavrul, care era la circa cinci sau șase metri de la șosea într-o porțiune de pădure cu vegetație bogată.

Au mers cu atenție pe lângă zona delimitată până au ajuns acolo. Așa au putut observa mai bine cadavrul al unei femei, marcat de-a lungul și de-a latul de tăieturi orizontale și verticale ca și când ucigașul ar fi dorit să deseneze mai multe cruci, o împușcătură de armă la cap, la nivelul tâmplei drepte, reprezentând lovitura finală.

- E un măcel Vincent.

- Ce tragedie...Așteaptă un pic Angelo că a ajuns Silvestri.

Germano s-a dus să-l întâlnească pe șeful de la Criminalistică îndepartându-se câțiva metri.

- O secundă vă rog...

- Spuneți, Comisare.

- Ați inspectat deja interiorul mașinii?

- Abia am terminat.

- Ați găsit vreo carte de identitate sau vreun document de identificare?

- Da, era carnetul de conducere printre bunurile personale pe care le luăm cu noi. Victima se numește Ada Grassi, căsătorită Marchese.

- Mulțumesc, am vrut să știu doar atât.

După ce a obținut informația pe care o dorea, Germano s-a întors lângă Parisi, căruia i-a comunicat că imediat ce vor ajunge la comisariat, vor

putea contacta proprietarul Mercedesului, care era soțul doamnei în cauză

Comisarul însă nu părea foarte grabit să abandoneze locul crimei, continua să se uite pe jos, să examineze fiecare trunchi de copac din jur, ca apoi să continue, mereu cu băgare de seamă, să treacă în revistă mașina doamnei și împrejurimile.

Știa din experiență ca se poate întâmpla foarte des ca un mic amănunt să orienteze cercetările în direcția potrivită, evitând astfel pierderile inutile de timp și eșecurile.

Îndată ce i se păru că ar fi fost suficient, îl chemă pe Parisi. Cu un gest îl invită să se urce în mașina de poliție și să se întoarcă la birou. Inspectorul nu așteptă să ajungă în comisariat că și începu să formuleze ipoteze.

- Deci, Vincent?

- Cam ciudat pentru o crimă. Putem fi siguri că doamna nu s-a sinucis?

- Pistolul nu a fost găsit...

- Când am plecat le-am spus celorlalți să-l caute. Poate fi pe undeva prin jur sau poate l-o fi luat careva.

- Cine?

- Acela care o fi descoperit corpul. Ajunge și-și dă seama de suicid, fură pistolul și pune avariile la Mercedes, în așa fel încât să gasească altcineva cadavrul. Apropo, a sunat cineva să ne anunțe că a văzut sau a găsit un cadavru?

- Trebuie să întreb Vincent, dar nu mi se pare să fi sunat nimeni.

- Femeia e moartă de puțin timp, cel puțin așa mi s-a părut mie. Caută deci doar printre apelurile de azi, chiar dacă nu prea cred că o să găsești ceva.

- Exact. Doar un delincvent ar fura un pistol... și ăștia nu sună la 113.

- Așa e. Ar fi putut însă să vrea să indice prezența cadavrului pentru vreun motiv.

- De exclus gestul caritabil, mă gândesc.

- Asta cu siguranță... Cred mai degrabă că ar fi vrut ca zona asta să fie din nou dată uitării, adică să nu atragă atenția cu mașini parcate suspect sau cadavre la lumina zilei, și să țină Poliția departe de ei cât mai repede posibil.

- Ți-am zis deja de poveștile alea despre ritualurile satanice din zona asta?

„Da Angelo, mi-ai spus ceva. În lipsă de altceva încearcă pista asta, verifică însă înainte dacă pe degetele doamnei este praf de pușcă.” - I-am spus deja lui Silvestri să facă prima dată proba cu parafină.

- Bine, când vor ajunge primele date poți să începi ancheta. Acum să ne întoarcem în birou, astfel, după ce îl sunăm pe domunl Marchese, o să pot pleca acasă.

Foaia cu datele lui Giulio Marchese era deja de câteva minute pe masa Comisarului, care continua să o privească, ca și când ar fi dorit să îi analizeze măruntaiele, și aștepta să îi vină pe buze cuvintele potrivite. În aceste cazuri însă, așteptarea este deșartă, pentu că nu există de fapt cuvinte potrivite. {0><}0{>Astfel, lui Germano nu-i rămase decât să ridice receptorul și să formeze numărul.

- Alo, bună seara, mă numesc Germano... sunt comisar de poliție.

- Da... Vă rog...

- Cred că sunteți dl. Marchese.

- Da.

- Un Mercedes cu numărul MI22A999, care se pare că ar fi al dumneavoastră, așa că...

-E al meu. Îl folosește soția mea... Dar ce?...

- Nimic grav domnule Marchese doar că aș avea nevoie să veniți la mine cât puteți de repede.

- O, doamne!

- Nu, uitați, stați liniștit, este totul ok, doar ceva...<0}

Odată terminată convorbirea, Germano se uită rapid la ceas și se gândi că în fond nici nu e așa de târziu. Ar mai fi putut rămâne un pic, cam cât să-l poată ajuta pe Parisi în chestia asta așa de delicată.

Orele 20.00

Giulio Marchese s-a prezentat îmbrăcat încă în hainele *de lucru*, cum îi plăcea să spună, un costum albastru închis cu dungi, cu cămașa apretată din dotare. Principalele sale preocupări erau legate de firma sa de construcții și de echipa de fotbal locală, Virtus Castelli Romani, al cărei proprietar era.

A fost imediat condus în biroul Comisarului de agentul de gardă, care apoi părăsi imediat încăperea.

- Bună seara domnule Marchese, așezați-vă.

- Da?

- Ascultați...ceea ce trebuie să vă spun nu o să vă placă.

- Mi-au furat mașina?

- Nu, e la noi mașina, mai avem nevoie de ea vreo câteva zile, pentru a putea termina cercetările...Să zicem că problema nu a fost atât mașina domnule Marchese, dar mai ales pe cine am găsit lângă ea.

- Spuneți Comisare.

- Ați contactat-o pe soția dumnevoastră în ultimele ore?

- Nu. De ce? O nu....

În acel moment Germano nu se putu abține să nu-l îmbrățișeze pe interlocutorul său care, evident, a înțeles singur despre ce era vorba.

- Dar cum a murit?

- Încă nu știm sigur... Îmi dau seama că vă cer un efort imens, dar trebuie să ne ajutați.

- În ce fel?

- Între timp așezați-vă, așteptați să vă aducem ceva de băut...În orice caz, vă va ajuta un grup de psihologi care vă așteaptă în ...dar să ne întoarcem la noi.

- Dar cine să fi fost?

- O să vedem, aș avea însă nevoie de încă câteva detalii despre ziua de azi. Când ați văzut-o azi ultima dată pe soția dumneavoastră?

- Păi... în jur de patru jumate după masă. A zis că iese un pic și că se întoarce la cină.

- Obișnuia să iasă des ca astăzi? Ce știu eu, poate pentru lucruri legate de muncă?

- Să spunem că putea să se întâmple cam de două ori pe săptămână. Era critic de artă și deci nu avea un program bine stabilit.

- Cum mergea cu munca?

- Ceva câștiga, dar Ada nu a avut niciodată probleme de genul ăsta. Vreau să zic că familia ei este rentieră.

- Eh... azi dimineață în schimb?

- Eu am plecat devreme, pe la șapte, ea dormea încă și am preferat să nu o trezesc. Era deja două după masa când ne-am revăzut. Apoi, cum am spus deja, pe la patru și jumătate a plecat.

- Dumneavoastră, domnule Marchese, veniți des acasă la ora prânzului?

- Când pot, cu plăcere, nu în fiecare zi, dar aproape.

- Sunteți norocos! Auziți, dar de ziua de ieri, ce puteți să îmi spuneți?

- Ieri era duminică și ca de obcei ne-am trezit târziu. Neavând copii, putem să ne permitem... Apoi am luat prânzul cu staff-ul echipei mele de fotbal. Erau acolo maseurul, antrenorul, directorul general și alte două persoane care lucrează cu mine.

- Și acolo îmi imaginez că era totul în ordine?

- Să zicem că da...

- Adică...

- În sensul că am văzut-o pe Ada un pic ciudată pe drumul către casă, aș zice aproape absentă.

- Ați văzut-o cumva să fi avut vreo discuție cu cineva? Chiar telefonică...

- Asta nu, dar am văzut la ea o schimbare de dispoziție... nu știu, poate să fi fost doar o impresie de-a mea.

- Ați făcut oricum bine să-mi spuneți, domnule Marchese.

- Pot să o văd?

- Uitați... v-aș sfătui să așteptați un pic... Între timp vă însoțesc la psihologii noștri care vor încerca să vorbească un pic cu dumneavoastră. V-am pus la dispoziție o cameră la ultimul etaj al comisariatului. Mergeți cu ei și încercați să îi ascultați.

- Ok.

Soțul Adei Grassi se îndepărtă continuând să-și țină capul aplecat în aceeași poziție în care l-a ținut pe toată perioada conversației cu Comisarul. La câteva minute de la acea întâlnire, acesta îl văzu intrând în biroul lui pe prietenul Parisi.

- Deci, Vincent?

- Greu de spus... nu pare nici măcar să își dea seama, după mine. Am avut însă senzația că ar fi îndurerat mai mult pentru a păstra aparențele,

decât pentru altceva...

- Bogații, Vincent...

- Cam așa-i... Ai ceva nou?

- Știai că victima avea o asigurare pe viață?

- Nu, dar cine-i beneficiarul?

- Soțul. E o sumă foarte mare, se învârte cam pe lângă un milion de euro...

- Interesant... Ce altceva ai mai descoperit?

- Părinții victimei locuiesc pe lângă Torino, iar sora ei e în Africa la muncă. Se pare că face voluntariat sau ceva de genul ăsta.

- De unde ai informațiile astea?

- Abia am terminat de vorbit cu Mareșalul care i-a anunțat pe părinți.

- Au mai spus și altceva?

- Cam da... Mareșalul zice că nu păreau foarte entuziasmați de soțul pe care și l-a ales.

- Mai exact?

- Îl considerau un fanfaron, dintr-ăia care trăiesc din șiretlicuri, un parazit.

- Încearcă să vezi în ce condiții e firma lui de construcții, Marchese Srl, și ține-mă la curent.

- De acord, Vincent, ar mai fi însă ceva.

- Spune, atunci.

- M-au sunat de la Criminalistică. Au reușit să izoleze niște amprente din locul din dreapta al Mercedesului. Și cu ochiul liber se vede că nu sunt ale victimei. În câteva minute ar trebui să poată să mi le trimită pentru o confruntare. În schimb au găsit puține pe volan și pe schimbător, parcă...

- Cine era la volan, ar fi purtat mănuși.

- Exact, dar suntem în august...

- Chiar așa... ai văzut că nu erau urme la fața locului lângă portiera de pe partea din dreapta a șoferului?

- Ca să fiu sincer, nu am observat...

- Eu da, iarba era destul de mare și ar fi trebuit să fie măcar un pic culcată, dacă cineva ar fi ieșit pe acolo.

- Hm... Mercedesul era oricum în regulă, perfect funcțional. L-au probat direct acolo, mutându-l câțiva metri. Știm deci că victima nu s-a oprit pentru vreo defecțiune.

- Aha. Atunci de ce a coborât, Angelo?

- O fi obligat-o cine conducea... O fi mutat apoi mașina un pic mai încolo... dar de ce?

- Știm că victima nu era pe locul pasagerului, amprentele nu corespund. Se pare că cineva ar fi obligat-o să coboare cu forța, ca mai apoi să continue să conducă mașina... Un furt cu final neașteptat?

- Se prea poate, Vincent, dar atunci de ce toate tăieturile alea? De ce a tăbărât pe cadavru aproape cu precizia unui chirurg și cu atâta ferocitate?

- Nu știu, dar trebuie să descoperim. Între timp ar trebui să te interesezi ce simbolizează tăieturile alea, dacă au o semnificație și cine ar fi putut să i le aplice. Cercetează în direcția asta și dacă iese ceva la iveală, dă-mi de știre.

- Ok, încă ceva înainte să plec... Nu am găsit celularul victimei. Am controlat, dar pare să fie inactiv de azi de la ora cinci după masă. Ultima celulă telefonică la care s-a conectat este chiar cea de lângă locul unde a fost găsită.

- Hm... Altceva?

- Silvestri mi-a spus că pe scaunul șoferului a găsit ceva ce semăna cu un fir de păr.

- Dar de fapt ce e?

- Încă nu știe sigur, a zis doar că seamănă cu un fir de păr blond, dar ar putea să fie altceva, în orice caz, când știe, ne spune.

- Bine.

- Cu Giulio Marchese unde am ajuns?

- Verificați repede apelurile și interceptările, să vedem cu cine a vorbit în ultima săptămână... Dup-aia aș vrea și-o listă cu angajații lui, atât cei care lucrează la firma de construcții, cât și cei care lucrează la echipa de fotbal, un tabel complet, cu toate datele. Să încercăm să ne mișcăm în mai multe direcții, cel puțin până nu iese ceva.

- Ok Vincent, ne ținem la curent.

- Ok.

Comisarul, fără să-și dea seama, era deja complet implicat în cercetarea asta, chiar dacă asta ar fi trebuit să fie prima lui zi de concediu și în ciuda faptului că trebuia să ia un avion în dimineața următoare. Dându-și sema că se facea târziu pentru cină, și-a impus să sune acasă.

- Alo.

- Ciao Arianna, sunt eu și...

- Da' unde dracu' ești?

- Ai vazut la televizor, nu? Încerc să-i dau o mână de ajutor lui Angelo, doar atât! Ultimele lucruri și plec.

- Aș vrea să te cred, Vincent... Între timp noi mâncăm. Abia am terminat de gătit spaghetti cu scoici și se răcesc...

- Lasă-mi și mie câteva.

- Dar grăbește-te! Dacă nu, mâncăm noi tot...

- Hm... Păstrează mâncarea caldă.

- Te aștept atunci.

În realitate, când a închis telefonul, Comisarul nu știa cât de mult se va mai lungi. Continua însă să-și repete că mai lipseau doar câteva detalii până să înceapă în sfârșit să se bucure de concediu.

Unicul lucru pe care îl știa, și de care era sigur, era că un caz de crimă se rezolvă ușor în primele douăzeci și patru de ore. După această limită, asasinul recapătă suficientă relaxare mentală pentru a se reorganiza, pentru a-și șterge urmele.

Cine a ucis-o pe Ada Grassi? Crima a fost premeditată? Sau a fost o întâmplare? Soțul a recitat un rol? Cine purta mănuși când se afla la volanul Mercedesului? Avea Ada Grassi o întâlnire cu cineva?

Întrebările astea fără răspuns au început să monpolizeze gândurile Comisarului, care abia aștepta un indiciu în jurul căruia să înceapă să lucreze. Erau senzații pe care încerca să le țină pentru el, să facă în așa fel încât să nu fie percepute de oamenii săi în niciun mod, pentru a nu-i obliga să simtă presiunea privirii sale în ceafă când lucrează.

Când se întâmplă așa, calitatea muncii lasă de dorit în mod inevitabil. Cercetările făcute în grabă lasă în urmă prea multe detalii, iar o gafă în aceste cazuri poate să îmbrace ușor forma unui adevăr.

Se gândea la colegul său, Angelo Parisi, în timpul acestor reflecții. Peste câteva ore totul va rămâne în urmă. Inspectorul avea stofă, dar nu ar fi putut să aibă parte de un botez mai dur ca acesta.

Parcă i-ar fi ascultat gândurile, și Parisi se prezentă în biroul lui Germano. Comisarul începea deja să savureze vestea noutății pe care i-o aducea.

- Se poate, Vincent?

- Sigur, intră.

- Am controlat amprentele de pe bord și în general cam peste tot în partea dreaptă. Nu sunt ale cadavrului, cum ți-am zis deja, și nici nu aparțin

pensoanelor din baza noastră de date, adică avem de-a face cu cineva fără condamnări penale.

- Clasicul ac din carul cu fân...

- N-aș zice, după mine. Trebuie să înțelegem cine ar fi persoana asta plecând de la supoziția că nu era pe felie cu cine conducea...

- Exact. N-ar avea niciun sens ca unul să poarte mănuși și celălalt nu... Ar putea să fie chiar amprentele unui găinar care o fi văzut mașina oprită și o fi intrat să ia câte ceva...

- Apropo... Se confirmă că a decedat din cauza împușcăturii de la cap. Medicul legist a adăugat că nu au omorât-o exact unde a fost găsită.

- Poate pe drum, sau oricum nu departe. Apoi au transportat-o cinci șase metri în pădure, pentru ca să întârzie momentul descoperirii.

- Dar dacă ar fi așa Vincent, de ce să lași mașina pe avarie și portiera deschisă?

- Să-i trimitem pe Venditti și pe Fiorini la fața locului, mâine dimineață, să lucreze pe lumină. Le spunem să caute pata de sânge și pentru asta ar trebui să ne ajutăm de unitatea cinofilă. Eu, între timp încerc să îl conving pe Marchese să îmi dea vreo haină de-a soției.

- Dar restul?

- Nu cred că vor reuși să găsească altceva. Am impresia că și celularul și pistolul le-a luat asasinul cu el... Angelo, te rog să vezi și de convorbirile Adei Grassi, cât de repede posibil.

- Ok.

Cu puțin înainte de a-l lăsa să plece pe coleg, îi ajunseră Comisarului și ultimele noutăți cu privire la ora morții, prin telefon. Era cuprinsă în intervalul 15.00 - 17.00 din acea după amiază. Mai era confirmată și absența, cel puțin la o primă analiză, a petelor de sânge atât în portbagaj, cât și pe locurile posterioare și anterioare ale Mercedesului.

Orele 21.00

- Alo.

- Bună seara, Comisare. Sunt inspectorul Rocca de la Questura.

- Bună seara, d-le Rocca.

- De circa o oră mi-a trimis colegul dumneavoastră, Parisi, câteva fotografii cu cadavrul. M-a rugat să mă uit un pic la tăieturile alea orizontale și verticale de pe tot corpul și...

- După dumneavoastră, ar putea avea vreo semnificație?

- Ar putea avea, d-le Germano, m-am ocupat mult de cazuri legate oarecum de ezoterism. De obicei când se întâlnesc tăieturi de genul ăsta, e ca și cum asasinul ar vrea să renege corpul acela.

- Ați putea să fiți mai explicit? Sunt un novice.

- Vreau să spun că... e ca și cum acel corp ar fi trecut dincolo de o zonă considerată sfântă sau cu o puternică semnificație simbolică pentru cineva, care, odată descoperit cadavrul, a dorit să îl profaneze, desfigurându-l.

- Din câte știți, în aceste cazuri, se ia vreun lucru care a aparținut victimei? Un fetiș sau ceva de genul?

- Sigu că nu! N-ar avea niciun sens să ia ceva de la o persoană pe care o reneagă. În limbajul lor, asta este semnificația.

- Din experiența dumneavoastră, domnule Rocca, cei care frecventează mediile ezoterice și oculte ucid des printr-o împușcătură în tâmplă?

- Este foarte rar, aproape imposibil să se întâmple. În simbologia lor nu ar avea niciun sens, dar mereu poate exista o excepție, care să confirme regula.

- Am înțeles... Vă mulțumesc deocamdată, domnule Rocca, pentru răspunsul prompt. Dacă mai avem nevoie, vă mai putem deranja în seara asta?

- Sigur, Comisare. Sunt de serviciu până mâine dimineață.

- Mulțumesc.

- Asta mi-e slujba.

De data asta se deplasă Germano la colegul Parisi, care părea complet absorbit de muncă, astfel încât iar nu își dădu seama că cineva intră în biroul său.

- Angelo.

- Isuse, Vincent! M-ai speriat...

- Nu mă mir... Am vorbit cu Rocca; zice că nu crede ca ezoterismul să aibă ceva de-a face cu crima, dar ar putea să aibă legătură cu ce i-au făcut cadavrului după. Din ce mi-a zis se pare că ar fi vrut să renege corpul... sau ceva de genul.

- Aia a fost sau poate încă mai e o zonă de liturghii negre... Am avut câteva semnalări în iarna trecută, dar n-a fost găsit nimic nelalocul lui până acum. Poate a venit momentul să cercetăm mai amănunțit.

- Sunt de acord. Cheamă-i pe Venditti, Fiorini și spune-i si lui Di Girolamo să meargă repede pe colina aia. Zi-le să le spună și celor de la Corpul Forestier. Vreau să treacă prin sită zona aia palmă cu palmă.

-S-ar putea să fi văzut cineva ceva...

- Aha, și acest cineva, dacă există, trebuie găsit.

- Îi chem în două minute... Am vreo câteva noutăți importante acuma Vincent.

- Zi-mi.

- Calibrul armei cu care s-a tras este de 7,65. Este destul de comun și deci nu ne poate ajuta cam deloc. Ceva interesant a ieșit însă din apelurile doamnei.

- A fost găsit celularul? Pentru că...

- Nu, asta încă nu, dar după cartelă am descoperit că semnalul a dispărut în jurul orei cinci. Așa cum ți-am spus deja, s-a conectat pentru ultima dată cu celula din vecinătatea colinelor. Cel mai interesant este însă un SMS pe care l-a trimis victima unui anume Fabrizio Benni în jurul orelor 15.30. I-a scris: *Întârzii cu o oră, așteaptă-mă.*

- Unde se afla doamna când a trimis mesajul?

- La ea casă, Vincent, sau oricum în împrejurimi.

- Încearcă să afli tot ce poți despre Benni ăsta, apoi vino jos la mine.

- Ok, așteaptă Vincent... Mai e ceva, pe mâinile doamnei nu este nici urmă de praf de pușcă...

- Ipoteza sinuciderii trebuie deci abandonată... Ți-au zis de la ce distanță s-a tras?

- Nu mi-au spus exact. Nu au găsit urmă de arsură pe tâmplă, dar nu a explodat de la o distanță mai mare de un metru, cel puțin așa au zis.

- L-ai văzut coborând pe Marchese?

- Nu, este încă sus cu psiholoagele.

- Bine, dacă are chef să ia o gură de aer, te rog să nu-l lași să iasă sub nicio formă. Cel puțin nu înainte să treacă prin biroul meu. Povestiți-i orice

rahat. Important e să nu iasă.

- La ce te gândești Vincent?

- A, nu, la nimic. Doar că aș vrea să rămână aici.

- Te gândești că ar putea fi și el în pericol?

- Să spunem că deocamdată e mai bine să rămână aici la câțiva metri de noi, ca să-l avem la îndemână pentru orice informație de care am putea avea nevoie.

- Am înțeles.

- Mă duc jos, suna-mă dacă ai noutăți.

- Pe mai târziu Vincent.

În capul Comisarului se înfiripa o ipoteză atât de absurdă, încât îi venea greu chiar și numai să încerce să i-o explice colegului Parisi.

Trecuse deja de nouă și douăzeci din seara aceea caldă de vară, când reflecțiile Comisarului au fost întrerupte de sunetul telefonului.

- Alo.

- Silvestri, de la Criminalistică.

- Bună seara domnule, spuneți.

- Am încercat să-l sun direct pe Parisi, dar se pare ca nu vrea să răspundă la telefon, așa că am decis să vă deranjez pe dumneavoastră.

- Dumneavoastră nu mă deranjați niciodată.

- V-au spus deja de un fir de păr blond de circa douăzeci de centimetri, care a fost găsit în Mercedes pe scaunul șoferului?

- Mi-au spus ceva.

- Acela nu era un fir de păr uman Comisare...

- Atunci despre ce animal vorbim?

- De niciun animal... E dintr-o perucă.

- O perucă?

- Aș putea să fiu mai sigur mai târziu, dar din primele analize așa pare.

- Hm... aveți și alte detalii?

- Nu deocamdată, ne auzim mai târziu.

- Ok domnule Silvestri. Pe mai târziu.

Deci, cel care conducea și purta mănuși, avea și perucă... Cine nu trebuia să îl recunoască? Ada Grassi era blondă, sigur nu avea nevoie de o perucă pentru a părea mai fascinantă... Poate că cineva vroia să semene cu ea? De ce?

Germano se pregătea să iasă din birou, când Parisi l-a întors din drum.

- Ce e, Angelo?

- Acum un an Benni a declarat că e în posesia unui pistol... Beretta 7,65...

- Isuse... ce ai mai descoperit?

- A lucrat mulți ani cu Marchese. Se pare că a fost antrenorul acelei echipe de fotbal, Virtus Castelli Romani; patruș'cinci de ani, fără condamnări penale.

- În afară de antrenamente, ce mai făcea?

- E un simplu funcționar.

- Știm deja unde este?.

- Încă nu. Și celularul său și-a făcut pierdută urma tot de pe colina aia, cu puțin după ora cinci după amiază.

- Noutăți de la Girolamo și de la celalți?

- Au ajuns de câteva minute și au început deja să scotocească, dar nu avem nimic până acum.

- Ține-mă la curent cu ce se întâmplă pe dealurile alea te rog.

- Sigur. Noi ce facem acum? Mergem să-l căutăm pe Benni?

- Încă nu, dar trimite o notă la Poliția Feroviară cu...

- Benni nu are condamnări penale, nu avem nici fotografii, nici amprente...

- La dracu! Așa-i... Anunță spitalele din zonă să ne cheme urgent, dacă ajunge pe la ei careva vădit agitat, care să aibă aspectul unuia care s-a tăvălit pe iarbă, evident fără să trezească vreo suspiciune.

- Bine Vincent, deci fără percheziție?

- Nu, după ce unu' comite un omor, nu se întoarce acasă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. În plus, fiind novice în breaslă, o fi și extrem de panicat... Facem percheziție doar dacă avem confirmarea supozițiilor. Ce putem face este să-i plasăm pe unul de-ai noștri în fața casei, și, dacă se întoarce, îl oprim.

- Ok, o anunț pe Pennino și îi spun să se pregătească.

- Bine, deocamdată continuă să monitorizezi situația și dă un ochi la forma și substanța sms-urilor pe care doamna și le schimba cu Benni.

- Mă duc sus atunci.

- Dacă mergi, du-te la dl. Marchese și trimite-mi-l jos.

- Ok Vincent.

După acel scurt dar intens dialog cu colegul, Comisarul continuă drumul către biroul său. În acei câțiva metri încercă să creioneze un stil de interogatoriu, care ar fi putut să îi aducă rezultate cu o persoană ca

Marchese, căutînd mai degrabă o modalitate prin care, ceea ce urma să facă, să arate a orice, numai a interogatoriu nu.

Cum a fost stabilit, Giulio Marchese s-a prezentat după 10 minute. Expresia chinuită a feței sale nu reușea să fie foarte elocventă pentru tipul de tensiune care părea să-l macine.

- Vă rog, domnule Marchese, așezați-vă... Sper că psihologii noștri au reușit să vă asigure sprijin...

- Sunt de-a dreptul extraordinari... Nimic de zis.

- Scuzați-mă dacă v-am deranjat încă odată, dar am reușit să facem ceva pași înainte.

- Mulțumesc, Comisare.

- Numele Fabrizio Benni vă spune ceva?

- Da, îl cunosc... Era antrenorul echipei mele de câțiva ani buni, până acum câteva luni, când a plecat.

- V-ați certat.

- N-aș zice că ne-am certat... Mai degrabă aș spune că avem două puncte de vedere diferite despre cum se conduce o echipă, atât.

- Care?

- Mereu aceleași șicane dintre antrenor și președinte. El ar fi vrut ca echipa să joace mai prudent, eu aș prefera spectacolul.

- Din ceea ce știți, acest Benni ar putea avea ceva legături cu soția dumneavoastră? Să nu mă înțelegeți greșit...

- Se prea poate, nu știu sigur. Îmi aduc aminte că mi-a spus soția mea ceva... că Benni ar fi deranjat-o, dar astea-s lucruri care s-au petrecut cu câteva luni în urmă.

- Sunteți sigur, domnule Marchese?

- N-am avut motive să cred că între ei ar fi fost ceva diferit dar, cum se spune, soțul e ultimul care află, nu?

- Nu întotdeauna, oricum... Intenționăm să îl convocăm pe Benni cât de curând, deci am decis că o să de întâlnim din nou, domnule, ca să am câteva informații în plus despre el...

- Mi-l amintesc și destul de focos. Vreau să zic că trebuie temperat...

- Adică cum, temperat?

- Destul de des trebuia să îi dau dreptate, chiar dacă nu avea și...

Sunetul telefonului înnăbuși ultimele cuvinte în gâtul lui Marchese.

- Scuzați-mă un pic... Alo?

- Comisare! Sunt Di Girolamo.

- Spune-mi, Giulio.

- Am întâlnit doi turiști cu cortul lângă pădure. După cum sunt organizați, mi se pare că ar fi aici de câteva zile și...

- Ai vorbit deja cu ei?

- Deocamdată i-am identificat doar. Sunt nemți și nu vorbesc o iotă de italiană.

- Ok, aduceți-i la Comisariat. Vă rog să vă comportați bine cu ei. Nu îi tratați ca pe niște delincvenți.

- Ok, în douăzeci de minute suntem acolo.

- Bine Giulio, pe mai târziu atunci... Scuzați-mă domnule Marchese, puteți continua.

- Ziceam că... Mda, Benni a fost mereu un tip destul de irascibil, o persoană cu care e dificil de negociat.

- E dificil azi să găsim persoane liniștite și democratice Marchese... Oricum... De data asta Comisarul fu întrerupt de țârâitul telefonului.

- Germano, Poliția.

- Vincent, sunt Angelo.

- A, da, scuză-mă... Repede că am puțin timp.

- Am controlat apelurile lui Benni, el și Ada Grassi își schimbau SMS și își telefonau doar de zece zile. În plus, cel puțin din SMS-uri nu pare să fi fost nimic romantic între ei.

- Înțeleg.

- Am continuat să mă uit la contactele lui Benni și...

- Și?...

- Și am găsit-o pe iubita lui.

- De unde știi că nu e vorba despre altceva?

- Pentru că am vorbit cu fata de două minute. Se numește Silvia Amici și m-am gândit să o convoc.

- Când ajunge?

- Locuiește la Castel Gandolfo. A zis ca ajunge în zece minute.

- Perfect, când ajunge du-o sus cu tine. Trebuie să ajungă și Di Girolamo cu doi turiști nemți pe care i-a găsit cu cortul aproape de pădure, deci va trebui să stea la coadă.

- Ok Vincent, îl sun pe Di Girolamo și ne punem de acord între noi.

- Perfect. Oricum, așteptați să termin cu domnul înainte de a-i aduce la mine.

- Bine.

După ce a pus receptorul în furcă, Germano a decis să deconecteze telefonul și astfel să se izoleze, cel puțin pentru cât timp Giulio Marchese mai rămânea cu el.

- Ce se întâmplă, Comisare?

- Vor veni doi nemți pe care i-am găsit în pădure. Procedura ne obligă să le punem măcar câteva întrebări...

- Încercați toate posibilitățile.

- Da... Vă spuneam, sau mai bine spus încercam să încep să vă spun că trebuie să ne mișcăm. Acum avem absolută nevoie să vorbim cu Fabrizio Benni, dar din păcate nu răspunde. Deci va trebui sa ne agităm un pic să-l găsim, apeluri la TV, la radio, la ziare. Aveți ceva împortiva faptului că va deveni un caz puternic mediatizat?

- Absolut deloc, e important doar să îl rezolvați.

- O să-l rezolvăm. Acum o să vă conduc la psihologi. Veți putea să mergeți acasă în curând, dar deocamdată aș vrea să vă liniștiți un pic.

- La înmormântarea soției mele însă cine se gândește?

- Din păcate, până când corpul rămâne la dispoziția autorităților judiciare, nu veți putea face nimic.

- Am înțeles.

Giulio Marchese se grăbea, acestea fiind zise, să iasă din biroul Comisarului, cu capul mai aplecat decât îl avea când a intrat.

Germano se simțea în dificultate față de soțul victimei. Simțea că avea nevoie să îl țină încă un pic acolo, dar își dădea seama că avea nevie de o motivație mai serioasă decât suportul psihologic pentru a o putea face.

După câteva minute fu din nou rândul inspectorului Parisi.

- Se poate, Vincent?

- Da, intră.

- Deci... Am vorbit eu cu nemții, direct. N-au văzut niciun Mercedes și nicio crimă. Credeau că vrem să îi întrebăm dacă au văzut pe cineva făcând braconaj zilele astea. Deci i-am condus înapoi la cort.

- De fată ce poți să-mi spui?

- E aici afară. Îi spun să intre?

- Da, mulțumesc.

Silvia Amici era o tipă atletică. Părul scurt și pielea bronzată o făceau să pară mai tânără decât era în realitate. Germano a fost un pic surprins când a văzut-o. A trebuit să recunoască că l-a fascinat.

- Bună seara, doamnă Amici, scuzați-ne pentru ora târzie, dar nu puteam să așteptăm până mâine dimineață să vă chemăm.

- Ce i s-a întâmplat lui Fabrizio?

- Nimic doamnă, nu trebuie să vă îngrijorați, trebuie să vorbim cu el, doar atât.

- Mi s-a spus să aduc și niște fotografii de-ale lui. De ce?

- Auziți... Sunteți cu el oficial?

- Da, de doi ani. Îl cunosc și părinții mei.

- Cred că ați auzit deja la televizor de o doamnă al cărei cadavru a fost găsit cu câteva ore în urmă... Credem că prietenul dumneavoastră ne poate ajuta să rezolvăm cazul. Deci, trebuie să vorbim cu el urgent. Este și în interesul lui.

- Nu pot să cred, Comisare! Fabrizio implicat într-un omor!... Vorbim despre asta, nu-i așa?

- Doamna Amici, priviți-mă în ochi... Trebuie să ascultați ceea ce vă spun... Nu trebuie să îl arestăm pe Fabrizio, ci doar să vorbim cu el.

- Fiți sigur că e imposibil să fie un asasin!

În acel moment Germano, obosit fiind să continue să se justifice, a decis să urmeze calea pe care dorea să o urmeze femeia.

- Puteți băga mână în foc, doamnă?

- Absolut.

- De ce sunteți atât de sigură?

- Fabrizio este o persoană onestă, crede în justiție și în idealuri. N-o să cred niciodată pe cineva, care îmi va spune că a făcut ceva ilegal!

- Vă cred, Doamnă...

- Trebuie să o faceți! M-am îndrăgostit de el pentru idealurile lui.

- Ok, acum calmați-vă vă rog... Poftiți, beți un pahar de apă.

După câteva minute Germano a înțeles că poate să continue conversația.

- Dar, fotografia o aveți?

- Iată-le, am adus două.

- Îmi dau seama că nu e deloc ușor, dar în câteva minute va trebui să facem un apel, și la televizor, și la radio, pentru a încerca să-l găsim pe Fabrizio și...

- Ce final trist. Bietul de el. Hăituit de Poliție...

- Nu putem să facem altfel, doamnă Amici.

Orele 22.00

Primele imagini cu Fabrizio Benni zâmbind au început să se succeadă la toate telejurnalele de seară. Apelul era adresat lui în primul rând, și apoi, oricui l-ar fi întâlnit pe parcursul acelei lungi zile.

Deja după câteva minute au apărut câteva zeci de mesaje, majoritatea însă fiind opere ale mitomanilor.

Doar câteva erau de luat în considerație și inspectorul Di Girolamo lucra deja la ele.

Nu mai avea sens să aștepte ca Benni să revină acasă, deci Germano a ordonat imediat percheziția apartamentului și a garajului.

La frumoasa vilă duplex a celui căutat au ajuns trei mașini sub acoperire și şase din oamenii Comisarului. Acţiunea a luat o jumătate de oră, după care cei şase agenţi s-au întors la comisariat pentru a-l pune scurt la curent pe superiorul lor.

Operaţiunea a fost incredințată unui tânăr inspector, Gianni Piazza, de o lună detașat de la Questura pentru a-l ajuta pe Germano în unele cercetări legate de traficul de narcotice cu care avea de a face comisarul.

Piazza intră în biroul șefului, dar nu înainte de a bate la uşă.

- Intră.

- Bună seara, Comisare.

- Deci, ce poți să îmi spui, Gianni?

- Benni este încă de negăsit și n-am găsit pe nimeni la el acasă. Nu era nimic nelalocul lui și nici nu au fost lăsate ferestre sau uși deschise.

- Maşina?

- Nu-i nici urmă de mașină și nici de chei. Știm că Benni are un Alfa Romeo cabrio albastru. Am trezit câțiva vecini ca să aflu dacă l-au vazut cumva ieșind sau intrând, dar nu a văzut nimeni nimic...

- Ca de obicei... Aţi găsit pistoletul Beretta 7,65?

- Nu Comisare, am căutat peste tot dar n-am găsit nici urmă de pistolet. De asemenea am demontat dulapurile şi am ridicat tablourile în caz că ar fi fost vreun seif, dar nu pare să fie niciun seif în casa aia.

- Bani împăștiați?

- Aia da, am găsit vreo sută de euro împrăștiați prin sertare.

- Vi se par toate la locul lor?

- De fapt, dacă stau să mă gândesc, am găsit ceva ciudat.

- Dă-mi detalii.

- În timp ce scotoceam prin sertarele de la biroul lui, am găsit unul complet gol, nu mai era nimic în el. Imediat mi s-a părut destul de ciudat, având în vedere că altele erau pline cu vârf de hârtii.

- Deci?

- M-am uitat mai atent și mi s-a părut că a fost luat ceva de acolo. După dimensiuni păreau să fi fost niște foi sau cel mult un dosar mai mic.

- Cum ți-ai dat seama de dimensiuni?

- După praf. În sertar era destul de mult și împrăștiat cam peste tot, cu excepția acelei părți, care era în schimb foarte curată.

- Poate are de-a face cu conturile din bancă și Benni s-o fi gândit să le ia cu el?

- Se prea poate, chiar dacă toată documentaţia bancară am reușit s-o identificăm şi s-o confiscăm. Uitați Comisare, ăsta e dosarul...

Piazza a întins către Germano dosarul bancar pe care îl avea în brațe până acum. Comisarul, după ce i-a aruncat un ochi superficial, a decis să îl examineze mai în detaliu împreună cu Ispetorul, care prin urmare se așează.

- Vedeți Comisare, sunt toate extrasele de cont de doi ani de zile. Este și contractul pentru deschiderea de cont, pentru bancomat și pentru cartea de credit. Dacă vă uitați bine sunt și notițele cu parolele...

- Nu pare să lipsească ceva și, din punctul ăsta de vedere, nu pare să avem de-a face cu unul care a decis să trăiască în afara legii...

- E același sentiment pe care l-am avut și eu.

- Ăsta în schimb ce e?

- Așteptați să văd mai bine... Ăsta e contractul pentru un seif la bancă.

- Ce tip de seif?

-După cum arată documentele astea, pare să fie un seif simplu, fără parolă, care poate fi deschisă cu o cheie.

- E din acelea care sunt accesibile și când e închisă banca?

- Nu, de obicei, daca cineva vrea să depoziteze sau să ia ceva din aceste seifuri, trebuie să aștepte să deschidă banca, apoi trebuie să se adreseze unui funcționar și acesta îl însoțește.

- Dar chei nu ați găsit, nu?

- Un rând, pe etichetă era scris *contactori*. Din păcate nu am putut să le probăm pentru că nu am găsit acești contactori. Oricum erau două și destul de uzate, ca să fiu sincer nu păreau a fi din acelea care deschid un seif Comisare...

- Poate ai dreptate... Ai lăsat acolo pe cineva care să păzească vila lui Benni?

- Da, au ramas doi dintre noi.

- Spune-le să se retragă.

- Ok.

- Îți mulțumesc deocamdată Piazza, oricum poate că mâine dimineață ar trebui să facem o vizită la bancă. Pot să contez pe tine, dacă voi avea nevoie?.

- De-asta sunt aici...

- Eh... era mai bine la Roma. Zi adevărul? Aici totul e mai...

- Artizanal...

- Da, bravo, ăsta-i cuvântul potrivit pentru a descrie provicia noastră...

- Eu, ca să fiu sincer, aș face cerere să pot să rămân aici, adică, mă refer, după ce cercetarea noastră cu traficul cu narcotice se va încheia...

- A, asta îmi face cu adevărat plăcere, Piazza. De obicei eu nu forțez oamenii să rămână, pentru că vreau să aibă motivație. În cazul tău însă, aș fi făcut o excepție oricum!

- Eh...

- Poți să pleci acum. Sper să reușești să dormi câteva ore măcar tu.

- Dar dumneavoastră, Comisare, nu mergeți să dormiți?

- De fapt, Piazza, eu sunt în concediu de azi dimineață... doar că... Norocul meu e că mâine la prânz am de luat un avoin la San Francisco. O să mă odihnesc în zbor.

- Sunteți norocos că plecați în America.

- Da.

Orele 23.00

Urletul care veni de la gardă, care se afla la intrarea în Comisariat, îi făcu pe toți să sară în sus de pe scaune. Și pe Comisar, care fu primul care s-a grabit acolo, dat fiind că biroul său era situat aproape de gardă.

- Pentru dumnezeu, ce dracu' s-a întâmplat?

-Eu...

Agentul nu reușea încă să vorbească după ceea ce abia auzise. Continua să țină receptorul în mână ca și când ar fi vrut să le dea și altora să asculte.

Germano îl luă, dar nu putu să audă decât sunetul liniei ocupate de cealaltă parte a firului. Așa că se adresă direct agentului care avea încă ochii bulbucați.

- Cine era la telefon?

- Nimeni...

- Cum nimeni?

- Am auzit...

- Ce?

- O împușcătură, Comisare...

- Au spus ceva?

- Câteva secunde după ce am răspuns, am auzit pocnitura.

- Acuma liniștește-te, poate o fi fost numai o glumă nesărată...

- Ce se întâmplă, Vincent?

Se grăbi și inspectorul Parisi de la etajul superior, după ce auzi urletele alea. Comisarul însă, după ce îi explică din fir a păr ce s-a întâmplat, l-a trimis la el în birou cu o sarcină precisă.

După ce i-a dat câteva instrucțiuni precise colegului Parisi, Germano se adresă din nou agentului de gardă.

- Auzi, au mai fost ceva telefoane ciudate în seara asta?

- Nimic deosebit, câțiva copii care se jucau. Nimic în plus.

- Ai văzut cumva pe cineva să se învârtă pe aici cu un aer suspect sau care să îți fi lăsat impresia că ar fi un pic sărit de pe fix?

- Nu, nu s-a întâmplat nimic din toate astea...

- Deocamdată ne calmăm și ne întoarcem la lucru. Dacă nu a fost o glumă, o să revină...

Germano era aproape să deschidă ușa biroului când l-a ajuns Angelo Parisi, aproape căzând pe el.

- Angelo, ce dracu'...

- Era el Vincent...

- El cine?

-Fabrizio Benni. Celularul lui s-a activat din nou de câteva minute. Este telefonul de la care a sunat și la care ne-a pus să ascultăm împușcătura.

- Ce dracu' a făcut... Unde-i acuma?

- Semnalul vine din parcarea gării, cea din Ciampino.

- Să mergem acolo. De fapt nu, du-te doar tu. E mai bine să rămân eu aici. Cheamă-l și pe Piazza să te însoțească. Înainte de a pleca, adu-mi înregistrarea convorbirii.

- O am sus, ți-o pun pe *stick-ul USB* și ți-o aduc când cobor.

- Ok, du-te acuma!

Ceea ce abia s-a întâmplat l-a surprins profund pe Germano, care se aștepta la orice, mai puțin ca Benni să se sinucidă. În orice caz, înainte să tragă vreo concluzie, trebuia să aștepte noutăți de la inspectorul Parisi care pleca la fața locului.

Fabrizio Benni trebuia să fie un om cu o conștiință foarte severă dacă a decis să se sinucidă, și apoi pentru ce? Deci a fost el cel care a ucis-o pe Ada Grassi și care a înscenat apoi totul... Simțindu-se însă hăituit, a decis să fie el propriul său judecător...

În timp ce reasculta acel apel la 113 pentru a mia oară, a ajuns din partea lui Parisi una dintre primele confirmări.

Fabrizio Benni și-a tras un glonț în gură după ce s-a așezat pe scaunul din dreapta al mașinii sale, un Alfa Romeo albastru. Inspectorul a adăugat că a descoperit și pistoletul cu care s-a realizat gestul de nebunie, un Beretta de calibru 7,65 cu seria ștearsă.

După ce a terminat conversația cu Parisi, Comisarul o sună pe una dintre psiholoagele care îl aveau în custodie pe Giulio Marchese, rugând-o să îl invite pe oaspete să coboare în biroul său.

Giulio Marchese a fost din nou foarte rapid când s-a prezentat la Germano. Privindu-l cu atenție, Comisarul putu să vadă cu ochiul liber cum situația soțului victimei se înrăutățea. După un scurt preambul, îl invită să se așeze.

- Domnule Marchese, mă văd obligat să va deranjez din nou... Aș vrea să știu dacă sunteți mai bine acum.

- Da, un pic mai bine, colegele dumneavoastră sunt cu adevărat splendide, domnule Germano.

- Sunt și eu de acord... V-am chemat pentru că poate am ajuns la un deznodământ.

- L-ați prins?

- Să zicem că s-a prins singur... Se pare că Benni s-a sinucis acum câteva minute.

- Deci a fost el cel care a ucis-o pe soția mea...

- Asta încă nu știm Domnule Marchese, încă sunt în curs...

- Din cauza remușcărilor, Comisare! Poate o fi înțeles că erați pe urmele lui și a preferat să încheie socotelile înainte...

- Poate că da. În orice caz aștept să ajungă colegul meu cu ultimele detalii. A mers la locul faptei și în scurt timp vom ști mai multe.

- Ce nenorocit... A fost un nenorocit.

- Domnule Marchese! Abia v-am spus că până nu vom fi siguri, Benni rămâne un inocent. Sigur că nu mai putem să îl incriminăm. Nu o putem face cu un cadavru.

- Poate a lăsat scris ceva? A dat o explicație?

- Îndată ce va ajunge colegul meu, o să vă putem spune mai multe. Deocamdată am vrut doar să vă spun că situația s-a schimbat semnificativ. Atât.

După ce s-a agitat puțin, Giulio Marchese părea să se fi calmat definitiv. În acel moment însă, Germano simți că poate relua conversația.

- Acestea fiind spuse, îmi imaginez că ați dori să vă întoarceți acasă, nu?

- Sunt obosit, Comisare. M-ați ținut aici, înăuntru, pentru că v-ați temut că Benni ar vrea să mă ucidă și pe mine?

- Să afli că ți-a fost ucisă soția nu este o veste oarecare... Să zicem că am vrut să vă țin aici din precauție.

- Vă rog, Comisare, mulțumiți-le din suflet psiholoagelor dumneavoastră pentru sprijinul pe care mi l-au dat în aceste ore. Au fost extraordinare.

- Nu voi...

Fraza pe care Germano vroia să o completeze a fost întreruptă de cineva care bătea la ușă.

- Intră.

- Ciao Vincent.

- Ciao Angelo.

- Vrei să vorbim mai târziu?

- Nu, liniștit, domnul Marchese cunoaște deja ultimele detalii.

- Bine... Eu aș avea de adăugat puține lucruri față de ce știm deja. O împușcătură în gură și s-a terminat totul.

- E trist când cineva decide să își ia viața...

- Da...

- A lăsat poate un bilet sau alt mesaj?

- Deocamdată nu se știe. E posibil însă să iasă la iveală de undeva.

- Deci Angelo, cazul este închis. Asasinul Adei Grassi, Fabrizio Benni, văzându-se probabil descoperit și hăituit de Poliție, nu a reușit să treacă peste regrete și peste rușine și a decis să se împuște... Mi se pare că asta e tot.

- Bine...

- Deja i-am spus domnului Marchese aici de față că se poate întoarce acasa în câteva minute... O să-l însoțim noi. Cu ocazia asta putem să ne uităm un pic la hârtiile și la camera doamnei Grassi pentru a putea completa cercetarea și să facem încheierea. Aveți ceva împotrivă, domnule Marchese?

- Chiar deloc. Sper să găsiți printre lucrurile personale ale soției mele ceea ce vă interesează pentru a confirma încă o dată ipoteza dmneavoastră.

- Oricum... vom face lucrurile în maniera foarte *soft*, nu va fi nimic din ceea ce se vede prin filme. Stați liniștit.

- Bine, chiar am nevoie să mă întorc acasă...

- Scuză-mă Angelo, mai este încă vreunul dintre ai noștri afară în curte?

- Da, este Piazza afară. Mi se pare că e încă în mașină.

- Bine, domnule Marchese, dumneavoastră puteți ieși în curte și să mergeți în mașină. Noi ajungem în cinci minute.

- Ok. Cred că e mai bine să merg eu în față având în vedere că strada către casa mea nu e foarte luminată.

- Ok, noi vă urmăm.

Soțul Adei Grassi dispăru în câteva secunde, în timpul cărora Comisarul continuă să îl observe foarte atent.

- Vincent, scuză-mă dacă îmi permit, dar mie mi se pare că fușerim un pic lucrurile. Vreau să spun că nu înțeleg. Nici nu suntem siguri măcar că pistoletul pe care l-am găsit e cel care a ucis-o pe Ada Grassi, și tu închizi cazul?

- Asta e ceea ce i-am spus lui Marchese... Treaba noastră acum începe Angelo.

- Ce vrei să spui?

- Am ascultat iar și iar, până să o iau razna, înregistrarea pe care mi-ai adus-o, aia cu împușcătura. Continuam să o ascult și mereu era ceva care nu-mi era clar. În fial am înțeles. Mi-ai spus că Benni s-a împușcat în gură, nu?

- Da.

- Ascultă și tu înregistrarea asta.

Inspectorul Parisi și-a dat seama după prima ascultare și a ajuns la aceeași concluzie. Sunetul într-adevăr era cel al unei împușcături de pistol, dar nu surd și opac ca acela care se aude când cineva se împușcă în gură. Din contră, era ascuțit, parcă s-ar tras în altceva, ceva rigid, nu într-un corp uman.

- Deci asta e a două împușcătură, nu cea care l-a ucis pe Benni?

- Exact Angelo. Dacă celularul său a indicat însă punctul exact unde a fost găsit, însemnă că era deja mort când am primit telefonul...

- Cristoase... Si-acuma ce facem?

- Intre timp cere-le celor de la *Criminalistică* să continue cu analiza mâinilor lui Benni, *proba cu mănușa de parafină* o să confirme ceea ce am discutat acum.

- Și pe Marchese îl lăsăm să plece așa?

- Sigur. Altfel cum am putea să facem o percheziție fără mandat?

- Vincent, câteodată ești diabolic.

- Nu e vina mea, Angelo. Acești nenorociți te fac să devii diabolic... Acum să mergem la Piazza.

Orele 24.00

La ora aia străzile erau mereu destul de libere, atât cât să le permită lui Germano și oamenilor lui să ajungă la casa Marchese în mai puțin de zece minute.

Deja de la poartă se putea admira o panoramă minunată. Cu siguranță interiorul atingea apogeul.

Vila, cu o gradină anexată de câteva sute de metri pătrați, se înălța solitară, cufundată în tăcere și în anonimat, și Roma, care de acolo părea că ar fi putut fi atinsă cu degetul.

Inspectorul Parisi a vrut să vorbească încă o dată cu Comisarul pentru a fi sigur că a ținut minte toate instrucțiunile.

- Acuma deci îl învârtim un pic și...

- De el mă ocup eu, Angelo. Cu scuza de a-i cere să îmi prepare o cafea, o să îl țin un pic ocupat. Voi între timp îi umpleți casa și mașina de microfoane. La percheziția adevărată o să fiu și eu.

- Ok Vincent, deci a fost o înscenare totul?

- Încă nu știm până unde... Trebuie să ne mișcăm cu prudență. Altfel totul poate să sară în aer.

- Ok.

Cei doi polițiști îl ajunseră din urmă pe Piazza și pe stăpânul casei care îi aștepta la ușă. Când s-au reunit toți, au decis să intre.

Mobilierul era de departe de mare clasă. Fiecare colț al salonului a fost studiat până la cele mai mici detalii. Fiecare obiect de decor lăsa impresia că nu a fost ales la întâmplare. Germano își dădu seama cu cât de mult bun gust a fost înzestrată doamna Grassi.

Domnul Marchese i-a condus și le-a indicat aproape imediat camera pe care o împărțea cu soția, situată la al doilea etaj și ușor de găsit, după ce se urcau niște de scări.

În acel moment, Comisarul îl luă în primire pe stăpânul casei, cu scuza că ar fi interesat de frumoasele tabouri de pe pereți. L-a lăsat să i le arate și să i le explice pe toate, parcă ar fi vizitat un muzeu. Apoi a trecut să laude mobila, pentru care a aplicat aceeași regulă, adică aceea că cerea o descriere amănunțită pentru fiecare piesă.

Îndată ce fu exprimat și ultimul dintre posibilele elogii, trecură la bucătărie, unde, la cererea aceluiași Germano, moka a fost preparată și

așezată pe ochiul aragazului. Sfatul Comisarului fu acela de a lăsa cafeaua să se ridice foarte încet pentru a nu pierde acea prețioasă aromă pe care altfel ar fi pierdut-o dacă ar fi fost făcută în grabă.

După ce cafeaua fu servită, Germano se adânci în alte conversații inutile pentru cel puțin încă un sfert de oră, adică până când colegul Parisi s-a întors pentru a-i spune Comisarului că au găsit niște hârtii, pe care ar fi fost bine să le vadă.

Acela era semnalul pe care l-au ales cei doi pentru a comunica reușita poziționării microfoanelor.

În acel moment Germano nu se lăsă rugat și îl urmă pe inspector, în timp ce Giulio Marchese le zise că el o să meagă mai înainte la baie.

- Repede Angelo pentru că în două minute se întoarce...

- Mașina, dormitorul și salonul sunt aranjate, rămâne de făcut bucătăria dacă...

- De bucătărie m-am ocupat eu...

- Și eu care credeam că îți savurezi cafeaua, Vincent!...

- Am facut și asta...

- Bine, aici nu am găsit nimic nelalocul lui. Ne-am uitat peste tot, dar nu e urmă de vreo scrisoare de dragoste sau vreun jurnal, sau ceva ce ar putea aparține strict personal Adei Grassi. Pare că ar fi fost doar în trecere prin casa asta, nu că ar fi trăit aici.

- Cu așa soț, aș înțelege pe oricine...

- Acum ce facem?

- Deocamdată e de ajuns. E mai bine să nu dam de bănuit, altfel toată munca noastră ar fi în zadar, dacă ne descoperă.

- Vine, Vincent...

De îndată ce Marchese a ajuns lângă Comisar, acesta l-a pus la curent cu noutățile referitoare la cercetările lor, care de altfel nu au condus la nimic nou.

De îndată ce a coborât grupul, polițiștii l-au salutat călduros pe stăpânul casei și l-au sfătuit să se odihnească un pic. Piazza și Parisi s-au așezat la volanul celor două mașini la scurt timp, în timp ce Germano i-a cerut lui Marchese să îl însoțească până la poartă, pe motivul că ar vrea să îi mai dea un sfat.

Chiar pe acel scurt drum care separa ușa de la intrare de poartă, Comisarul a observat ceva ciudat, care i-a atras atenția.

- Ce e ăla?

- A, ăla. E Alfredo, câinele nostru.

În acel moment, Germano nu putu să se abțină să nu se apropie de animal, un copoi maro care stătea nemișcat în mijlocul gazonului.

Giulio Marchese îl urmă câțiva pași, lăsându-l apoi pe Comisar să continue. Acesta, fiind un iubitor de animale, nu rezistă fără să mângâie un pic simpaticul animal.

În final, după trei sau patru minute, Germano se întoarse în sfârșit la colegi și la stăpânul casei.

- Scuzați-mă, o curiozitate...

- Spuneți Comisare.

- Alfredo era aici și când am intrat?

- Probabil. Se învârte mereu prin grădină dar nu latră niciodată. Deseori nu îmi dau nici eu seama dacă este prezent.

- Am înțeles... Felicitări, e cu adevărat un câine frumos.

- Mulțumesc.

De îndată ce poarta masivă de fier s-a închis după ei, Comisarul îi informă pe Parisi și pe Piazza de o modificare în program. Aceștia, după ce îl vor lăsa la Comisariat, vor merge la laboratoarele de al *Criminalistică* de la Roma unde ceva va trebui analizat cît mai repede. Era pus în plicul pe care Germano îl flutura pe sub ochii colegului.

- Ce este înăuntru, Vincent?

- Fire de iarbă.

- Crezi că Marchese a început să se dedice plantațiilor de marijuana?

- Nu Angelo, sunt fire de iarbă din gazonul de lîngă locul unde stătea Alfredo.

- Ce vrei să spui, Vincent?

- Vezi, observând acest câine, mi-au venit în minte vechi amintiri, imagini de când eram copil și pe care credeam că le-am dat uitării demult.

- De când locuiai în America?

- Exact. La un moment dat, mi-am adus aminte de când a murit bunicul meu la San Francisco. Câinele lui negru, o corcitură, a rămas zile și zile în șir lungit pe patul pe care a murit stăpânul lui. Nu a mâncat și ni se părea că nici nu a dormit în zilele alea. Avea acea expresie melancolică pe care am vazut-o azi la Alfredo. Numai că în grădina aia era așa de întuneric, că aș prefera să analizăm cu mai mare atenție firele alea de iarbă.

- La ce te gândești Vincent?

- Încă nu știu. Oricum, tu du plicul ăsta la Roma și ține-mă la curent de îndată ce îți comunică ceva.

- Ok.

- Așteaptă încă un moment, Angelo. Să ne întoarcem o secundă la vilă. Am avut o idee, dar trebuie să iau ceva hârtii de-ale Adei Grassi.

- Bine, numai o secundă, să il anunț pe Piazza.

Când Giulio Marchese îl însoți din nou pe Comisar înăuntru în casă părea schimbat față de cel care fusese cu cinci minute înainte. La cererea lui Germano de duce la Comisariat tot ce ținea de soția sa, și care ar fi putut să ducă la o legătură între moartea sa și cea a lui Benni, stăpânul casei a demonstrat pentru prima dată un pic de reticență la cererile Comisarului.

Dându-și seama probabil de comportamentul inoportun, redeveni imediat amabil și disponibil, punându-se complet la dispoziția polițistului și oferindu-i chiar o a doua cafea.

- Îmi dau seama că totul este foarte dureros pentru dumneavoastră, Domnule Marchese, dar e mai bine să facem totul în noaptea asta, să închidem cazul și să nu vă mai deranjăm.

- Scuzați-mă Comisare, dar cazul nu este deja închis?

- În realitate este, dar, pentru a evita să se redeschidă cazul de către cineva care să vrea să verifice totul până la virgulă, ar trebui să o facem noi înainte. Dacă am reușit să găsim ceva indicii care să lege în mod definitiv pe soția dumneavoastră de Benni, ar fi bine pentru toată lumea, pentru dumneavoastră pentru că ați putea în sfârșit să vă puneți sufletul în pace, și pentru noi, care, altfel, am fi criticați pentru că am făcut o cercetare sumară.

- Mi-aș fi imaginat orice în viață dar nu și că ar fi putut să mi se întâmple așa ceva, Comisare.

- Eh, în schimb se întâmplă. Când le vedem la televizor sau le ascultăm la radio ni se par normale, dar, când ni se întâmplă nouă înșine, se schimbă totul.

- Vina este a mea... Nu ar fi trebuit să îl angajez niciodată pe Benni ca antrenor al echipei mele. Ar fi trebuit mai degrabă să îl dau afară cu picioare în fund în ziua când s-a prezentat la mine, cu mulți ani în urmă.

- Dumneavoastră nu aveți nicio vină cu moartea soției dumneavoastră, Marchese.

- Când mi-a spus că și-a luat pistol, ar fi trebuit să schimb strategia cu el, dar...

- Când v-a spus asta?

- De vreo șase luni, mi-a zis că l-a *luat* de la un prieten.

- Adică cumpărat ilegal?

- Mi se pare că ar fi vrut să spună asta...

- Să recunoaștem însă și că Benni a fost victima a trei furturi în ultimul an. Poate că intenția cu care l-a *luat* a fost aceea de a se apăra, mai degrabă decât aceea de a ucide...

- Știu Comisare, dar, când cineva are un pistol în mână, este tentat să îl utilizeze în diferite circumstanțe.

- Chiar așa, și *un Colt 45* nu este chiar o jucărie...

- Dar nu avea un Beretta, ca alea din filme?

- Înseamnă că am citit eu rău în hârtiile mele. Mi s-a părut că pistolul cu care a ucis-o pe soția dumneavoastră și cu care s-a sinucis era un *Colt 45*... Probabil m-am înșelat. Scuzați-mă domnue Marchese, dar Benni v-a spus și ce model de armă și-a *luat*?

- Nu a fost foarte explicit. Mi-a zis că e din alea care se văd în filmele polițiste... Voi aveți Beretta, nu?

În dotare, da, avem de-alea... Oricum, promit să nu vă mai deranjez domnule. O să iau documentele astea și vă doresc noapte bună.

- Și dumneavoastră, Comisare. Mulțumesc încă o dată pentru munca pe care o depuneți.

- Nu trebuie să îmi mulțumiți. În realitate, ne facem doar datoria.

Pe drumul pe care l-a făcut către mașina lui Parisi, care era nerăbdător, Germano avu ocazia să dea un ochi rapid la gazonul englezesc îngrijit foarte bine al vilei, în mijlocul căruia, în același loc în care îl lăsese, era Alfredo, impasibil, pradă gândurilor sale de câine simplu, lăsându-i Comisarului impresia că nu ar fi putut să îl miște nimic de acolo.

- Ce-ai mai povestit cu văduvul, Vincent?

- Eu am vorbit puțin, el în schimb, chiar prea mult...

- Nu a reușit să te convingă de la început, nu-i așa?

- Să fiu foarte sincer, nu am înțeles încă până la ce nivel este implicat, evident, dacă este... Singurul cusur pe care îl are până acum este acela că se crede foarte șmecher. Mie mi se pare că ar fi oricum, dar nu și inteligent.

- Poate să fie și vina stressului. Să nu uităm că a rămas văduv doar de câteva ore...

- Exact. Acestea sunt momentele în care putem să obținem cele mai multe informații posibil. Dacă am fi așteptat până mâine dimineață, ar fi fost totul altfel.

- Da.

- Acuma Angelo, tu și Piazza mergeți jos la Roma, dar lăsați-mi o mașină. Vreau să merg personal la gară la Ciampino, unde l-au găsit pe Benni.

- Crezi că ne-a scăpat nouă ceva?

- Nu, asta nu. Dar patru ochi sunt mai buni decât doi... Accelerează.

Orele 1.00

Când a ajuns la locul delictului/sinuciderii, Comisarul a găsit doar câțivă angajați de la *Criminalistică* încă la lucru. Corpul lui Benni era deja ridicat, împreună cu Alfa lui albastră.

Gara la ora aia era aproape goală. Ultimul tren din acea zi trecuse deja de câteva ore bune. Germano a început să le pună întrebări criminaliștilor prezenți, căutând răspuns la câteva indiscreții în plus, care s-ar fi putut adăuga la tabloul pe care îl avea deja.

Căutarea detaliilor se dovedi însă un eșec, așa că a decis să se întoarcă la birou.

Cu Parisi și Piazza încă afară, unicul care îl putea ajuta era Di Girolamo, care se prezentă la Comisar imediat după ce fu chemat.

- Spuneți-mi.

- Ți-am dat câteva dispoziții pentru seara asta dar vreau să le uiți, deocamdată.

- Asta și pentru că toate cercetările pe care le facem se dovedesc a fi inutile, Comisare.

- Exact... Trebuie să iei lista cu angajații lui Marchese, pe care deja o avem, și să te uiți la toate numele. Nici eu nu știu încă ce căutăm, deci trebuie să ai încredere în instinctul tău de polițist, nimic mai mult.

- Of... În chestiile astea sigur nu sunt la înălțime...

- Di Girolamo, să nu crezi că ești mai puțin important decât ceilalți. Și tu întâlnești zilnic exemplare din cea mai joasă speță a speciei umane. Un pic de experiență și de intuiție trebuie să fi câștigat cu siguranță.

-Voi face tot ce pot eu mai bine.

- Iată, acum îmi placi mai mult... Apoi trebuie să dai un ochi la toate ieșirile de bani ale lui Giulio Marchese din ultimele două luni, transferuri bancare, cecuri și retrageri repetate de bani de o anumită importanță. Încearcă să înțelegi care sunt cheltuielile lui principale, evident cere ajutor de la Garda de Finanțe.

- Ok Comisare, încep imediat, dar dumneavoastră nu trebuia să plecați în America?

- Ba chiar trebuie, de-aia aș vrea să ajungem la un deznodământ până mâine dimineață.

- Ok, o să vă țin la curent.

- Da... Scuză-mă acuma. Îmi sună telefonul... Alo?

- Bună seara Comisare, sunt Rocca de la Questura.

- Spuneți-mi, domnule Rocca.

- V-am spus deja înainte la telefon că strada cu esoterismul era, din punctul meu de vedere, de eliminat.

- Da, îmi aduc aminte.

- Bine, am vrut să verific mai bine pentru cultura mea profesională și pot să vă spun să stați liniștit.

- Ce vreți să spuneți?

- Vreau să spun că pista esoterismului puteți să o eliminați complet, a fost doar o tentativă de deturnare a atenției.

- Cum de sunteți așa de sigur?

- M-am uitat la fotografiile din zonă. Chiar dacă au fost făcute noaptea, nu are importanță. N-am găsit nimic lângă cadavru care să aibă vreo semnificație simbolică. Am vorbit apoi cu Di Girolamo, care a coordonat cercetările în pădure și nu mi-a semnalat nimic ciudat în zonă.

- Poate să îi fi scăpat ceva? Chiar dacă nu cred...

- Poate că lui da, dar nu și câinilor. Vedeți Comisare, nu cred că cel care a desfigurat femeia aia ar fi reușit să nu lase nimic de-al lui în locul ăla. Un fel de semnătură, ca să zic așa, care se lasă întotdeauna atunci când motivul omorului e ocult. Câinii deci nu s-ar fi învârtit fără vreo țintă, în modul în care mi-a fost spus că s-au comportat.

- Mulțumesc Rocca, în realitate mai aveam câteva suspiciuni, dar așa, rămâne să mă concentrez pe restul lucrurilor.

- Îmi face plăcere că am putut să vă fiu de folos.

- Pe curând, domunle Rocca.

- Pe curând, Comisare.

În realitate pista esoterică dispăruse deja de câteva ore din mintea lui Germano, care era mai degrabă nerăbdător să afle ceva de la Parisi și de la Piazza, care la ora asta ar fi trebuit să fie deja în laboratoarele de la *Criminalistică*.

Comisarul a petrecut cele douăzeci de minute care au urmat într-o tăcere totală, și a încercat să învingă foamea ronțăind câțiva biscuiți cracker din propriul sertar.

Imaginea acelui câine culcat în iarba umedă și tenebroasă a nopții se încăpățâna să nu îl abandoneze. Îi aducea aminte, cum deja i-a destăinuit colegului, de moartea bunicului său, cu mulți ani în urmă. Germano nu

putea încă să înțeleagă dacă acel copoi a atins o coardă sensibilă în cercetări sau în amintirile lui.

Răspunsul veni fără veste câteva minute după.

- Alo.

- Vincent, sunt Angelo.

- Ce zice Silvestri?

- Silvestri e negru de furie. Zice că nu i s-a mai întâmplat niciodată să fie nevoit să lucreze în plină noapte.

- Îi plătesc o cină... În afară de asta?

- Zice că acea culoare întunecată care se vede în mâna aia de iarbă e substanță organică, e sânge.

- Ține cont însă că ar putea să fie al câinelui.

- Nu, nu, a controlat deja chiar dacă doar sumar. Zice că e uman și trebuie să se fi depozitat pe iarbă, nu mai târziu de orele trei sau patru din dupămasa asta.

- Isuse...

- E totul bine, Vincent?

- Da... Acuma tu și Piazza întoarceți-vă. Nu uitați să-i spuneți lui Silvestri să ia mostre de ADN de la cele două victime, Ada Grassi și Fabrizio Benni. Cunoscându-l, cred că a făcut-o deja, dar e mai bine să nu riscăm.

- Așteaptă înainte să închizi că nu s-a terminat aici...

- Ce mai e?

- Dacă tot am venit aici, am făcut un pic de presiune pentru proba *mănușii cu parafină* pentru Benni.

- Ce dracu, l-au dus la morgă de-o jumate de oră și deja îl presezi... Are dreptate Silvestri să fie nervos!

- Am învățat de la tine, Vincent... La o analiză superficială au găsit praf de pușcă pe mâna dreaptă, dar nu și pe stânga. Ce dracu poate să însemne asta, decât că s-a sinucis?

- S-a împușcat în gură doar cu o mână, Angelo? Știu eu ce înseamnă asta... Grabiți-vă să vă întoarceți, tu și Piazza.

- O să zburăm la tine, în douazeci de minute ajungem.

- Sper. Grăbiți-vă!

Din acest moment dinamica începea să ia contur în mintea Comisarului, care, înainte să înceapă să studieze următoarele mișcări, a decis să caute

numărul firmei care administra parcarea în care a fost găsit Benni cu puțin timp în urmă.

- Alo.

- Bună seara sunt...

- Vreți să spuneți noapte bună...

- Da... Scuzați-mă pentru ora târzie, sunt Comisarul Germano, Poliția. Aș avea nevoie să vorbesc cu cine se ocupă cu supravegherea video a parcării gării, aceea de la Ciampino, pe care o administrați voi.

- Trebuie să așteptați un pic pentru că... colegul e un pic ocupat și... rămâneți un pic pe linie că vine.

Germano a înțeles din tonul vocii cum că colegul tipei care a răspuns, nepăsându-i de reguli, trăgea un pui de somn. Și ăsta era un mod, ca multe altele, ca să umpli o lungă noapte de lucru.

- Da... alo.

- Bună seara, Poliția... Cum vă numiți dumneavoastră?

- Daniele Pescanti.

- Bine domnule Pescanti, cum știți deja, o persoană s-a sinucis cu puțin timp înainte într-una din parcările pe care le administrați și...

- Am auzit la televizor, da.

- Perfect. Aș avea nevoie de toate filmele de supraveghere video pe care le aveți la dispoziția voastră, de la orele șase după masă până la miezul nopții. Puteți să mi le trimiteți urgent?

- În realitate, camerele nu funcționează, Comisare.

- Adică cum, „camerele nu funcționează”?

- Au fost sparte de niște vandali săptămâna trecută și, fiind și în plin august, nu au trimis încă pe nimeni să le repare.

- Da' cum dracu, toate-s sparte?

- Alea care vă interesează pe dumneavoastră, da. Sunt două și, cum v-am zis deja, nu funcționează... Avem înregistrările celor din interior, dar nu cred că v-ar putea fi de folos.

- Scuzați-mă, încă un lucru... Când am fost la locul faptei am găsit toate barierele deschise. E mereu așa sau trebuie să iei un bilet ca să le ridici, sau ceva de genul?

- Sunt mereu așa, Comisare. Parcarea se plătește cu niște bilete răzuibile, care se cumpără la bar. Toate barurile au în zonă.

- Deci, mi se pare că nu puteți să ne ajutați cu nimic.

- Din păcate nu, Comisare.

- Bine, acum vă las că bate cineva la ușă.

- Îmi pare rău... Noapte bună.

Inspectorul Parisi intră în biroul superiorului său când acesta încheia convorbirea trântind de mai multe ori telefonul în furcă. Și nervii lui începeau să cedeze.

- Isuse, Angelo, dar ai venit cu elicopterul?

- Nu, e doar datorită extraordinarului stil de condus al lui Piazza.

- E tare Piazza ăsta, nu?

- Ai făcut bine să-l iei, Vincent...

- Mai e ceva nou?

- Ți-am spus deja totul la telefon. Mai degrabă trebuie să îmi spui tu ceva nou. Se pare că ai înțeles deja totul.

- Vezi, Angelo... De la început Fabrizio Benni putea să dea impresia că este vinovaul perfect. Ca să fiu sincer, părea că ar fi prea perfect. Asta e. Dacă nu ar fi încercat cineva să ne deturneze atenția, aș fi crezut și eu asta... Am impresia că s-au străduit prea mult și au rămas prinși în propria lor plasă.

- Cine?

- Cine a ucis-o pe Ada Grassi la ea acasă cu sânge rece de expemplu...

- Deci, sângele găsit pe iarbă crezi că e al stăpânei casei?

- Ada Grassi? Da, chiar dacă nu cred că era așa de stăpână la ea acasă. Era sigur însă stăpâna câinelui său Alfredo, al copoiului care ne urmărea fără să se miște când am fost acolo; trebuie să îl fi iubit mult pe animalul ăla, dacă încă îi plânge moartea...

- Nu putem cere să-i facem proba cu *mănușa de parafină* și soțului? Pe Giulio Marchese am putea să îl prindem în laț așa...

- Eu cred însă că am rămâne prinși în laț noi. L-ai observat bine pe omul ăla? E prea viclean ca să apese pe trăgaci.

- Cine a fost atunci?

- I-am cerut lui Di Girolamo să verifice toate mișcările bancare ale lui Marchese. Sunt sigur că în hârtiile alea o să-l găsim pe cel pe care îl căutăm. Poate vreun angajat care vroia ceva bani în plus, un amant sau cineva care îl șantaja. Printre aceștia se află sigur asasinul. Toți oameni care într-un fel trebuie plătiți.

- Deci, acel mesaj care a fost trimis astăzi după amiază cu celularul Adei Grassi, la adresa lui Benni a fost scris de către asasin?

- Acela în care spunea că ar fi întârziat o oră la întâlnire? Cred că nu l-a scris ea, poate asasinul, sau poate complicele său.

- Giulio Marchese?

- Celula telefonică la care s-a legat acel celular era aproape de casa lor, nu? Dacă nu ne găsim în fața unei alte piste false din care are de suferit familia Marchese, nu poate fi decât el.

- De ce să decizi să-ți ucizi propria soție?

- Ce trebuie să înțelegem este cine era în realitate ținta. Ada Grassi, cum mi-ai zis tu cu câteva ore în urmă, a încheiat o asigurare de viață în care unicul beneficiar pare să fie soțul ei, deci se pare că ea joacă rolul unui bancomat, în timp ce Benni rămâne un mister.

- Poate or fi ceva probleme mai vechi, care se trag de-acum câteva luni, când l-a dat afară Marchese...

- Nu cred să fie asta, poate doar dacă e ceva mai serios. Am avut ocazia să vorbesc cu prietena lui Benni, cum de fapt știi. Mi l-a descris ca pe un idealist, cu un simț puternic al dreptății. Am crezut-o, Angelo, și dacă plecăm de la ipoteza asta, nu cred că Benni ar fi în stare să poarte ranchiună pentru ceva probleme din trecut.

- Suntem siguri că nu a fost amantul Adei Grassi, dar ar putea să fie adevărat ce zice soțul, că ar fi amenințat-o.

- Adică o iubire platonică neîmpărtășită? O iluzie atât de puternică încât să îl împingă pe Benni, din ce în ce mai îndrăgostit, către nebunie?

- Se mai aud povești din-astea Vincent.

- Și atunci, cu sângele din iarbă? Dacă presupunem că e al Adei și că e acolo de azi după amiază, sigur nu putem crede că s-ar fi lovit tăind iarba, nu?

- Apropo... Cine se ocupă de grădină? Cred că or avea un grădinar...

- Au un contract cu o firmă care vine în fiecare miercuri. Oricum Di Girolamo îi controlează și pe ei acum.

- Și peruca atunci? Cine era pe scaunul șoferului în Mercedes și vroia să semene cu Ada Grassi?

- Trebuie să descoperim cât de repede cine dirijează orchestra și cine cunoaște doar partitura.

- Eu îl văd pe Marchese ca pe un tip pe care poți maxim să îl înveți o partitură și să insiști să o învețe bine, dar nu mai mult de-atât. Problema e că lui nu putem să îi dezvăluim prea multe, cel puțin nu acum. Am putea să o și facem, dacă am fi siguri că motivul pentru toate astea sunt banii de la

asigurare. În cazul ăla, am deja în minte un plan și nu ne rămâne decât să așteptăm de-acum înainte.

- Da Vincent, acum cred că ar fi bine să îi dau o mână de ajutor lui Di Girolamo. Datele de controlat trebuie să fie de ordinul sutelor...

- Da, dar înainte caută mai atent prin agenda lui Marchese, apoi încrucișează datele cu ale lui Di Girolamo și vedem apoi ce iasă la iveală.

- Ok. A, uitam... A sunat soția ta, scoate fum pe nări.

- Era de imaginat... I-am promis că pregătesc eu cina și de fapt sunt încă aici. La unu și jumătate din noapte.

- De-aia am refuzat toate cererile în căsătorie, Vincent...

- De data asta ai dreptate tu, mă doare să recunosc, dar ai dreptate.

- Baftă pe când te întorci acasă...

- Stai liniștit, deja am învățat să mă apăr!

Nu mai era nimic de făcut, decât de așteptat. Așa că Germano se apucă să se gândească la tot ce ar trebui să pună în valiză în dimineața următoare. Era convis că era practic imposibil ca cercetările să apuce pe o stradă bine definită, înainte de decolarea avionului său.

Oricum, munca pe care au făcut-o în acele câteva ore era foarte relevantă și plină de semnificație. Inspecturul Parisi nu ar fi trebuit să întâmpine dificultăți pentru a o duce la bun sfârșit, în plin respect față de adevăr.

În momente ca acela, când se oprește totul brusc fără un motiv anume, Comisarului îi venea să se oprească pentru câteva clipe și să reflecteze asupra lucrurilor care gravitau în jurul lui, asupra motivelor care duc la înfăptuirea unui delict sau mai grav, a unui omor.

Orele 2.00

În ciuda faptului că deja era noapte, târziu, căldura făcea să devină insuportabile și cele mai ușoare mișcări. Germano încercă, cât a reușit, să nu bage asta în seamă. În final a trebuit să se dea bătut și să continue cercetările ținând lângă el un lighean cu apă rece ca gheața, în care își punea din când în când degetele, ca să se răcorească un pic.

În acel moment i se părea că nu e foarte sigur de dinamica reală a faptelor. Suspecta că plecarea avionului îl condiționa involuntar. Poate că evoluția nici nu era atât de inextricabilă și de complexă pe cum se întruchipa în mintea lui. Ar fi vrut să aibă mai multe certitudini în acel moment, în afara celor pe care le etala cu nonșalanță, ca un păun, în fața colaboratorilor săi. Astfel, când inspectorul Parisi s-a întors la el în birou, Comisarul se obligă pe sine să fie mai cinstit.

- Intră.

- Iată-mă, Vincent...

- Chiar pe tine te căutam, Angelo... Așează-te și ascultă-mă... Poate că mă grăbesc prea tare. Urmăresc detalii secundare, cu riscul de a nu le vedea cu adevărat pe cele foarte importante.

- În realitate...

- Așteaptă, lasă-mă să termin... De la început am considerat că era ceva ce nu mergea, ok? În special modul în care au fost omorâți Ada Grassi și Benni. Unicul lucru de care suntem siguri este ca doamna a fost asasinată. În celălalt caz sunt încă multe semne de întrebare și ața e prea subțire.

- Ce-i asta? Ai o criză mistică? Permite-mi să-ți amintesc, dragă Comisare, că dacă nu ar fi fost intuiția ta și atenția ta pentru anumite detalii, la ora asta încă am fi în ceață. Dacă avem acum o pistă, e mulțumită ție și...

- Avem această pistă cu adevărat?

- Dacă mă lași să termin...

- Sau am țesut un complot la limita ficțiunii, numai pentru că alternativa ar fi fost să fim în ceață?

- În realitate e mai complex decât un omor clasic, dar...

- Dar ce? Acuzăm pe cineva doar pentru că ne place finalul? Poate ar fi cazul să închidem totul și să reluăm mîine cu calm.

- Poate ar fi cazul să îți ții gura un pic Vincent... Vrei să știi rezultatul primelor controale asupra celor care se învârteau în jurul lui Marchese?

- Ok.

- Este o persoană, un anume Andrea McAllister, care a beneficiat de anumite sume de bani trimise de Marchese. Douăzeci de mii de sterline anul trecut și treizeci de mii acum doi ani.

- De ce ți-au trezit suspiciunea aceste sume? Și apoi, de ce vorbești de sterline?

- Andrea McAllister este englez, locuiește în West Sussex, și e și normal să fie plătit în sterline. Mi s-au părut suspecte explicațiile plăților, se vorbește mereu de chestii generice, *servicii pentru firmă*, unde firma în chestiune pare a fi cea a lui Marchese. Au fost *servicii* care nu se justifică, considerând că firma nu a avut niciodată interese economice în Anglia și nici chestiuni legate de limba engleză.

- După tine, Angelo, dacă o firmă trebuie să plătească servcii nu tocmai legale, plătește cu transfer bancar? În plus, specifică și în descriere?

- Și eu mi-am pus aceleași întrebări. Apoi am decis să îmi îndepărtez gândul ăsta din minte cerând un control dincolo de Canalul Mânecii... Știi ce mi-a răspuns Scotland Yard-ul despre acest McAllister?

- Nu știu, spune-mi.

- Acum cincisprezece ani a fost arestat pentru înșelătorie. A construit o *Schemă Ponzi*, a făcut cinci ani de închisoare, apoi se pare că s-a îndreptat. Vrei să știi cum îl definește Poliția engleză? Extrem de inteligent, afabil și capabil să dezvolte soluții complexe. De altfel ultima raportare, care au avut-o despre el a venit chiar din țara noastră, în urmă cu trei ani, aproape de Perugia.

- Nu mă convinge, Angelo.

- Și tutuși, aici ceva pute, Vincent. E posibil să nu avem nimic de cercetat?

- Ada Grassi și Benni put pentru că sunt morți, Angelo... Nouă ni se pare că ar fi altceva, dar nu este. Marchese poate să ne dea impresia aia numai pentru că, după părerea mea, a fost mereu un lăudăros și acest McAllister e de abandonat, exact pentru motivele pe care le-am expus până acum.

- Și umbra copoiului atunci?

- Ce umbră?

- Aia sub care ai găsit acele urme de sânge care pare să fie al Adei Grassi, din grădina ei. Mi-ai spus tu că nu se poate să se fi accidentat în timp ce tăia iarba, nu?

- Ți-am spus asta, e devărat, dar asta e prea puțin ca să poată schimba situația, chiar foarte puțin.

- Isuse, Vincent! Până acum o jumătate de oră, păreai a fi la un pas de soluționarea cazului iar acuma... Nu reușesc să-mi cred urechilor.

- Angelo, să ieșim din sfera ipotezelor și să devenim operativi. E adevărat, am luat câteva fire de iarbă, dar nu am putut observa bine restul. Era noapte, și, dacă acolo nu găsim ceva care să semene cu o baltă de sânge, când vom face percheziția, și de data asta vom avea nevoie de un mandat, nu vom putea acuza pe nimeni.

- De ce un mandat?

- Cum adică de ce? Crezi că Marchese ne-ar permite să mai intrăm o dată în casa lui? Ultima dată am avut impresia că ar fi fost el cel care mă studia, și nu invers. Deja a înțeles că suspectăm ceva și se va comporta în consecință, Angelo.

- Ei bine, am putea...

- Cui îi povestești asta?...

- Ok... Mă duc sus.

- Angelo, nu te supăra, trebuie să încercăm să rămânem raționali. Dacă găsești ceva interesant, vino jos.

- Bine, *Comisare.*

Abia începu Parisi să urce scările, că Germano se întreba dacă nu ar fi cazul să îl cheme pe Giulio Marchese pentru a-i spune că cercetarea putea să fie considerată închisă. Nu erau nici amanți, nici amici, nici inamici care ar fi putut să dorească moartea soției sale, cu excepția unui anume Fabrizio Benni care, pentru un motiv încă neclar, sau poate într-un raptus, a decis că propria sa viață, împreună cu cea a Adei Grassi, ar trebui să se sfârșească în acea seară de vară.

E adevărat că a fost un pic dur Comisarul cu colegul lui, dar, nici de data asta, direcția cercetării nu putea să nu fie influențată de experiența sa. Germano cunoștea foarte bine riscurile unei cercetări superficiale, nesusținită de probe certe, și nu ar fi vrut să fie chiar prietenul său Parisi țapul ispășitor.

Avea deja receptorul în mână când cineva a sunat la ușă.

- Intră.

- Vincent...

- Angelo, ce dracu mai e?

- N-o să poți să-ți imaginezi ce am descoperit despre Andrea McAllister.

- E o femeie, nu?

- Cum dracu faci să știi?

- Intuiția?

- De ce nu mi-ai zis înainte că în Anglia *Andrea* este și nume de femeie?

- M-am gândit doar... Oricum, dacă ar fi fost așa, ai fi descoperit singur, cum de altfel ai și făcut-o.

- Acum mi-au trimis de la Scotland Yard dosarul complet. Ți-am făcut o copie și ție. Ține...

- Pune-l acolo...

- Pe cine suni, Vincent?

- Pe Giulio Marchese.

- Ca să-i spui ce?

- Că de data asta povestea se încheie aici cu adevărat, poate să stea liniștit și să se bucure de milionul lui de euro.

- Îți bați joc de mine?

- Absolut deloc.

- Acest ultim detaliu ar putea să deschidă...

- Care detaliu? Că există o doamnă în Anglia, care în trecut a făcut afaceri cu Marchese, și care avea ceva probleme penale? Să o luăm de la capăt Angelo, îți pun aceeași întrebare. Din punct de vedere operativ, cum te gîndești să te miști?

- Asta încă nu știu. Dar , dacă ai înceta să-mi pui bețe în roate, poate că aș reuși.

- Nu nu, eu chiar nu-ți pun nimic în roate. Chiar mă pun complet la dispoziția ta. Dă-mi câteva indicii operative și eu voi face tot posibilul ca să devină realitate.

- Ai înțeles deja totul Vincent, nu-i așa?

- Îmi face plăcere că ai coborât tonul... Să spunem că am intuit mai mult decât aș fi vrut.

- Am înțeles... Tu deja cunoști toată povestea, dar boicotezi cercetarea pentru că ți-e frică că o să-mi rup eu gâtul, așa-i?

- Nu-i chiar așa. Doar că am mai multă experiență decât tine, deci...

- Deci, știind că e imposibil să avem probe, preferi să-mi salvezi capul.

- Poți să consideri și așa, pentru că, repet, nu numai că nu avem nici cea mai palidă idee unde am putea să căutăm probele, dar nici nu știm de unde

să începem. Fără să punem la socoteală că cine a conceput o chestia ca asta, sigur a fost atent să nu lase probe la vedere...

- Chiar nu e absolut nimic de făcut, Vincent?

- Eu aș avea ceva de făcut... Ai văzut că am telefonul în mână de zece minute? Lasă-mă să-l sun pe Marchese și să terminăm aici. De mâine dacă vrei, având în vedere că o să conduci tu, dacă o să ai ceva inițiative, pune-le în aplicare.

- Am înțeles... Deci, anticipând ce va trebui să fac în următoarele zile, ar fi bine să aranjez bine toate hârtiile alea ca să continui pas cu pas, pentru a evita erorile... Asta trebuie să fac, nu, Vincent?

- Exact, acuma...

- Da, știu, trebuie să dai telefonul ăla.

- După ce termin, bem împreună o cafea și încercăm să fim productivi, ok?

- Ok.

După ce ieși Parisi din biroul său, Comisarul, rămas singur, reflectă încă un moment dacă ar fi trebuit să sune imediat, sau dacă ar mai fi fost ceva timp pentru o analiză mai atentă.

După ce a pus telefonul în furcă, se gândi că poate nu e încă totul pierdut. Cheia aia, care lipsea dintre cheile lui Fabrizio Benni, și care aproape sigur ar fi deschis un seif bancar, ar fi putul în fond să îi ducă direct la vinovat. Ar fi trebuit doar să îl aștepte în interiorul băncii, pentru a-l prinde în flagrant.

Dar și idea asta avu viață scurtă în mintea Comisarului, care credea că era impropabil ca asasinul să nu fi luat în calcul această mișcare. Ce nu reușea încă să înțeleagă era, cum ar fi putut acesta să știe, care ar fi fost momentul oportun pentru a intra în bancă.

Mai era apoi o altă posibilitate, și anume aceea că seiful nici nu ar fi trebuit să fie deschis neapărat, pentru ca să joace un rol fundamental. Poate că doar simplul fapt de a fi în posesia cheii, unicul mod de acces, ar fi putut fi obiectivul principal.

Ultimele reflecții s-au dus către urmele de sânge găsite la umbra lui Alfredo, copoiul familiei Marchese. Germano nu reușea să înțeleagă cum de era posibil ca stăpânul să-l lase acolo, la vedere, ca să poată să indice proba aia. Poate că Giulio Marchese cunoștea doar o parte din cele petrecute, și oricum nu ar fi putut să-i ajute, în cazul în care ar fi fost implicat în vreun

fel. Calitatea de complice ar fi fost suficientă pentru a împiedica asigurarea să îi plătească prima de asigurare de viață a soției.

În toată această poveste complicată, unica sursă de inspirație o reprezenta bărbatul, care probabil a contribuit la realizarea modului în care acele persoane și-au pierdut viața, care a recurs la toată capacitatea sa de autocontrol pentru a arunca praf in ochii Poliției, același bărbat care acum ar fi putut avea de pierdut totul, dacă ar fi venit în ajutorul celor care făceau cercetările.

Germano își dădea perfect seama de șansele pe care le avea. Aproape zero. Și își dădea seama, de asemenea, de miile de variante care ar fi putut să îi scape de sub control în momentul cel mai nepotrivit. Ceea ce spunea Parisi era adevărat în fond, poate un pic mai puțin ca formă. A decis deci că va încerca un remediu, într-un fel.

Când trecu pragul în birou colegului, îl găsi, ca de obicei, afundat în mulțimea de hârtii de interceptări și apeluri. În aceste cazuri se întâmpla des ca Parisi să nu își dea seama când cineva intra în biroul său.

- Deranjez, Angelo?

- Nu, stai liniștit. Mergem să luăm o cafea?

- Da, dar un pic mai târziu. Ascultă... Dacă nu mă înșel eu, Di Girolamo se descurcă bine cu calculatorul...

- Sigur mai bine decât noi doi la un loc, Vincent...

- Așa... Nu știu cum sunteți cu lucrul. Dacă nu vă deranjez prea mult, aș vrea să îl rog să vină un pic în biroul meu.

- Din punctul meu de vedere nu sunt probleme. El își cam încheie treaba, dar trebuie să termin și eu înainte să le putem confrunta.

- Bine... Apropo, ar fi bine să îl suni tu pe Marchese, așa poate...

- Deci încă nu l-ai sunat?

- M-am gândit că ar fi bine să o faci tu. Oricum, de mâine dimineață toți vor avea de-a face cu tine, deci...

- Ok, îl sun acum. Trebuie să îi spun ceva în mod special?

- Nu... Spune-i numai că poate veni să ia hârtiile pe care le-am luat din camera soției lui. Negăsind nimic interesant, e normal să i le redăm.

- Având în vedere ora, îi zic să treacă mâine dimineață pe la nouă?

- Da, chiar dacă... Vrei să facem un pariu?

- Ce vrei să spui?

- Sună-l acum și-o să vezi că vrea să vină imediat să și le ia. Oferă-i și posibilitatea asta, de a putea să treacă și acum pe la Comisariat, pentru că

nu ne deranjează. Dacă-i cum cred eu, îmi ești dator cu o cafea!

- Ok, atunci ar trebui să-l sun acuma... Lasă-mă să ghicesc, Vincent, pentru asta ai nevoie de Di Girolamo?

- Te aștept la intrare. Grăbește-te!

Orele 3.00

Până la urmă cafeaua a trebuit să o plătească Parisi. Germano a avut dreptate când a intuit că unicul gând al lui Marchese era acela de a se descotorosi de Poliție cât mai repede posibil.

Deja era așteptat de câteva minute. Pentru a înșela așteptarea, Comisarul continua să își ude degetele în ligheanul plin cu apă rece ca gheața de lângă el.

Ceea ce i-a cerut mai înainte lui Di Girolamo era deja gata și zăcea pe biroul lui Germano, împreună cu câteva imagini de la camerele de luat vederi ale hotelului restaurant unde Giulio Marchese și soția lor au luat prânzul cu două zile în urmă.

Confruntând orarul cu acela în care Ada Grassi a primit telefonul de la Fabrizio Benni, Comisarul, în mod neașteptat, a reușit să ofere un răspuns și la o ultimă întrebare care îi umbla prin cap în timpul serii, dar pe care nu i-a împărtășit-o nici măcar fidelului Angelo Parisi.

Când auzi bătăile în ușă, Germano nici măcar nu a întrebat cine e. Îl invită pe necunoscutul aventurier să intre.

- Iată-mă, Comisare.

- Bună seara, Domnule Marchese, de fapt, la ora asta, mai bine noapte bună.

- Nu am reușit să închid ochii. Am luat și ceva somnifere, cum mi-au sugerat psiholoagele dumneavoastră, dar nu am reușit să adorm.

-Uitați, poate încă nu vă dați seama de ceea ce s-a întâmplat... Cred că aveți nevoie de câteva zile pentru asta și de încă câteva luni pentru a înțelege.

- Sunt epuizat...

- Îmi imaginez... Cum se simte Alfredo?

- Alfredo? A, câinele Adei... Am reușit să-l fac să mănânce ceva. În rest, se bucură de răcoarea serii.

- Câți ani are copoiul?

- Aproape cinci. Ada l-a luat când era încă un pui și în toți anii ăștia nu a făcut altceva decât să îl alinte. Cu mine va fi altfel, însă.

- Am și eu un câine, domnule Marchese. Nu trebuie cine știe ce experiență, ca să îi faci să se simtă bine. Trebuie doar să le dai mâncare

bună, să îi duci în parc de două ori pe zi și să îi mângâi din când în când... O să vă obișnuiți, credeți-mă.

- Sper... În noaptea asta am reușit să închid ochii o jumătate de oră în care am avut un coșmar, care m-a trezit, făcându-mă să sar în picioare.

- Ce fel de coșmar ați avut? Dacă pot să vă întreb...

- Sigur, cum să nu. Am visat că mă învârteam prin toată casa, ca un nebun. Parcă aș fi fost purtat de vânt. Casa era goală și întunecată... Cred că asta mă așteaptă pentru mulți ani de acum înainte.

- Poate e doar teama. Vă e frică că pe viitor va fi așa, dar nu se știe... Nimeni nu vă împiedică să vă reconstruiți viața.

-Va fi greu, Comisare...

- Hm... În orice caz, dacă veți avea nevoie pe viitor, veți putea cere ajutor psiholoagelor noastre. Sunt foarte bune și pricepute în a rezolva situații ca a dumneavoastră, când se cade victima, adică... a unei crime violente.

- Chiar cred că o să vă mai cer ajutorul, vouă, celor de la Poliție.

- Îmi pare bine că aveți încredere în noi... Înainte să uit, am aici tot materialul pe care l-am luat din casa dumneavoastră cu câteva ore înainte. Am vrut să vă chem, având în vedere că, nefiind nimic interesant pentru cercetări, nu aș fi vrut să fie totul îndosariat, împachetat și trimis la arhivă pentru cercetări ulterioare.

- Sunteți foarte drăguț, Comisare.

- O nimica toată. Asta și pentru că de mâine nu va mai trebui să aveți de-a face cu mine pentru cercetare. O să fiu plecat pentru câteva săptămâni și mă va înlocui colegul Angelo Parisi.

- Veți avea o lungă vacanță, Comisare?

- Să spunem că da, plec să îmi revăd familia, în California.

- E frumoasă California... Am fost cu Ada acum câțiva ani și rămâne și acum vacanța cea mai emoționantă de până acum.

- De atunci nu v-ați mai întors?

- Eh, lumea e mare și am preferat alte locuri.

- Înțeleg... Așteptați un pic pentru că am uitat să vă dau încă ceva. E un plic care a căzut din jurnalul soției dumneavoastră în timp ce îl răsfoiam.

Giulio Marchese luă plicul în mână și începu să îl întoarcă pe toate părțile, rămânând în tăcere în tot acest timp. Numai după ce termină să îl analizeze pe exterior, se adresă din nou Comisarului.

- Ce însemnă asta?

- Asta va trebui să îmi spuneți dumneavoastră, Marchese, după ce îl veți deschide... Mie mi se pare un tip de testament. Pe spate, dacă vă uitați bine, sunt datele unui notar, cu o semnătură. Apoi se poate observa și ceara de la sigiliu.

- Dar ce? N-am știut că Ada și-ar fi făcut testamentul... Apoi, acest notar, Fiore, nu știu cine este...

- În realitate nu e chiar atât de ciudat să-ți faci testamentul... Cunosc multe persoane care și l-au făcut înainte de patruzeci de ani.

- Trebuie să deschid scrisoarea asta?

- Sincer, nu cunosc așa de bine legile care reglementează succesiunile, dar, mergând pe mâna intuiției, cred ca are una identică și notarul Fiore care este indicat pe plic. Deci, dacă vă emoționează foarte tare, puteți și să așteptați până vă va chema notarul Fiore peste ceva timp.

- Ce ar mai fi putut să scrie soția mea...

- Poate că sunt instrucțiuni pentru îngrijirea câinelui, sau... nu știu, poate soția dumneavoastră avea titluri la purtător, acțiuni sau valori despre care ar fi vrut să vă pună la curent.

- Da, în realitate Ada era foarte prevăzătoare.

- Oricum, citiți-l cu calm când o să ajungeți acasă și, în rest, cred că v-am dat totul. Nu-mi rămâne decât să vă doresc să aveți noroc.

- Și dumneavoastră drum bun, Comisare!

- Mulțumesc.

De îndată ce a rămas singur, Germano își umezi din nou degetele în ligheanul cu apă. Senzația aia de răcoare bruscă îl ajuta să se deconecteze pentru o clipă, așteptând ca evenimentele din acea noapte incredibilă să se deruleze.

Își aprinse o țigară continuând să privească display-ul celularului său, numele amicului Parisi, care apăru în final. Nu era decât semnalul pentru a putea continua cu mișcarea care avea să urmeze.

Ridică receptorul și formă, pentru a mia oară în acea noapte, numărul lui Giulio Marchese.

- Alo?

- Da, d.le Marchese, sunt Germano.

- Spuneți-mi.

- Am vrut să vă spun că ați uitat câteva scrisori care aparțineau soției dumneavoastră aici, pe masa mea... Dacă vreți, vi le putem aduce.

- Mi s-a părut că am luat totul... Oricum, sunt încă aici, în parcarea voastră. Cobor din mașină și vin.

-Vă aștept atunci aici, în biroul meu.

Încă câteva secunde de așteptare și figura domnului Marchese apăru în fața Comisarului.

- Scuzați-ne... Iată-le...

- Da da, mulțumesc.

- Scuzați-mă d.le Marchese, s-a întâmplat ceva?

- E totul bine. De ce?

- Au trecut doar două minute de când v-am văzut, dar aproape că nu vă mai recunosc... Sunteți extrem de palid. Așezați-vă.

- Nu, știți, e mai bine să plec.

- Sincer, nu pot să vă las să conduceți în starea asta. Relaxați-vă un pic și apoi o să plecați. Vă aduc o cafea? Sau ceva de băut?

- Mai degrabă un pahar de apă.

- Am o sticlă rece aici în frigider. Așteptați să vă pun un pahar.

Avea dreptate Germano. Bărbatul pe care îl avea acum în față era doar o copie nereușită a celui care era așezat acolo cu cinci minute în urmă. Paloarea chipului său îl făcea să semene mai degrabă cu un cadavru decât cu o ființă vie. Sudoarea, care îi inunda fruntea abundent, reprezenta unul din puținele semne tangibile care arătau că Giulio Marchese era încă în viață.

- Domnule Marchese, dar dumneavoastră tremurați... Puteți să îmi spuneți ce dracu vi s-a întâmplat?

- Poate o fi de vină stressul...

- Uitați, nu vă păcăliți că o să vă trimit acasă în condițiile astea. Aș fi în stare și să vă arestez, dacă ar fi nevoie.

- Nu nu, cătușele nu.

- Evident că mă refer la sensul metaforic...

- Da, da.

- Un lucru însă... Dar de ce ați rămas la noi în parcare încă cinci minute după ce ne-am salutat?

- Nimic important... Am decis să dau un ochi la acele scrisori, un moment de nostalgie.

- Înțeleg. Acuma să încercăm să ne liniștim un pic... În final ați descoperit ce era scris în scrisoarea aia cu ceară?

De când a terminat întrebarea Comisarul, au trecut aproape două minute până când interlocutorul său i-a răspuns.

- Ascultați, Comisare, poate că am fost un pic surprins de ceea ce am citit acolo. Să zicem că nu m-aș fi așteptat. Dacă adăugăm tot stressul din aceste ultime ore, reacția mea este mai mult decât justificată.

- Atunci spuneți-mi ce ați citit atât de teribil în acea scrisoare.

- E un testament în care este scris că soția mea, Ada Grassi, a destinat toate bunurile sale unei asociații africane pentru copiii abandonați.

- O, doamne! Ar trebui să fiți mândru.

- Dacă mi-ar fi spus, ar fi fost mai bine însă.

- Ce vreți să spuneți Marchese, că dacă v-ar fi spus, la ora asta nu ar fi moartă?.

- Cum vă permiteți, Comisare?

- Așezați-vă.

- Vreau să plec.

- Dacă vreți puteți pleca, dar am impresia că vă convine să colaborați.

- Dumneavoastră nu aveți probe!

- Asta e adevărat. Nu se știe însă ce cotitură vor lua cercetările. Poate că nu vom reuși să vă prindem niciodată, dar dumneavoastră veți fi constrâns să trăiți o agonie lungă, de ani de zile, cu coșmarul că cineva poate să vă bată la ușă de la o zi la alta ca să va bage în închisoare. Asta vreți, d.le Marchese? Sau mai bine... Am o impresie vagă că acea zi nu va veni. Suspectez vag că lipsește încă un cadavru ca să putem închide cercul... Mă înșel, d.le Marchese?

- Cine ar fi?

- Dumneavoastră! Cui îi era destinată o parte din suma pe care ați fi luat-o de pe polița de viață a soției dumneavoastră?

- Dumneavoastră, Comisare, cunoșteți mai bine decât mine anumite persoane. Dacă vorbesc, sunt mort.

- Oricum ați fi. Și asta din momentul în care acest cineva va avea certitudinea că sunteți falit. După toate cele întâmplate, dumneavoastră ați lăsa vreodată în viață o persoană care este și singura care v-ar putea băga în închisoare?

- Nu...

- Exact. De ce nu îmi povestiți totul de la capăt?

- De la capăt?

- Da. Încercând să omiteți lucrurile pe care le cunosc deja, cum ar fi acela că mariajul dumneavoastră a fost doar de conveniență.

- Se poate întâmpla ca două persoane să nu se iubească așa cum se vede în filme și...

- Continuați. Să știți că nu am intenția și nici rolul de a judeca... Puteți continua.

- E...

- Vreți să vă ajut? Îmi puteți povesti de exemplu ce tip de *servicii* furniza o anume Andrea McAllister firmei dumneavoastră?

- Eh... Vă puteți imagina că în sectorul meu concurența este acerbă. Construcțiile au fost mereu o lume aparte... Câteodată trebuie să forțezi mâna anumitor adversari și deci...

- În aceste cazuri intra în joc McAllister, nu-i așa? De ce se ocupa, mai exact? Înșelătorii la adresa altor firme? Sabotaje?

- Dosare... Mereu a fost foarte bună la fabricarea dosarelor. În consecință, când aveam nevoie ca cineva să devină vulnerabil, o chemam pe ea.

- Răspundeți-mi la o altă curiozitate: de ce o plăteați prin transfer bancar? Nu ar fi fost mai bine să o plătiți cu bătrânul și iubitul cash?

- Ea a vrut așa. Zicea că altfel ar fi avut probleme în a-și justifica stilul de viață față de fiscul britanic. Dacă aș fi plătit-o cu bani cash, nu ar fi putut să își cumpere nicio mașină uzată, fără ca să se facă un control asupra ei.

- Inteligentă... Vă șantaja și pe dumneavoastră, d.le Marchese?

- În prima perioadă a mers totul ca uns. Ea făcea treaba și eu o plăteam. Apoi a început să îmi ceară mereu mai mult. A devenit un fel de cămătar în ceea ce mă privește. Spunea că aș fi avut încă la ea o datorie de o sută de mii de sterline.

- Era adevărat?

- În parte, da. Dar i-aș fi plătit banii ăia. Poate nu imediat, dar m-aș fi ținut de promisiune.

- Fabrizio Benni ce rol avea în toată povestea asta? Îi făcea cu adevărat curte soției dumneavoastră?

- Evident că nu. A lucrat pentru mine mulți ani, antrenând echipa mea de fotbal. Apoi s-au născut între noi niște dezacorduri și...

- Legate de ce?

- Pentru o perioadă am folosit un fel de stimulanți pentru fotbaliști. Nu păreau a fi contraindicații, astfel încât tot staff-ul făcea presiuni ca să se

folosească, dar Fabrizio...

- Nu era de acord?

- Nu, spunea că era oricum periculos și că apoi, fotbalul era un joc. Trebuia să distrăm lumea și jucătorii, nu să îi otrăvim.

- Continuați să îmi vorbiți de Benni.

- Deci, de vreo șase luni a reapărut. A și venit să mă amenințe spunându-mi ca ar avea niște documente la mână, care ar demonstra faptul ca acele stimulente ar fi fost toxice.

- Si dumneavoastră ce ați făcut?

- M-am speriat pentru că doi dintre jucătorii noștri au murit recent din cauza unei forme rare de leucemie.

- Deci Benni avea dreptate?

- Nu știu. Nu mi-a arătat niciodată hârtiile alea. A amenințat doar că într-o zi le va duce la Procuratură. A încercat să o implice și pe soția mea.

- De unde știți asta?

- Mi-a spus ea asta. Era ingenuă. Susținea că noi, în calitate de proprietari ai echipei, eram parte vătămată în toată povestea asta și trebuia să încercăm să facem dreptate.

- Cuvinte care îmi imaginez că au rămas fără ecou...

- În anumite momente...

- Andrea McAllister știa de dosarul ăsta cu fotbaliștii?

- I-am spus eu o dată și...

- V-ați gândit că ar fi putut să fie tocmai ea cea care a fabricat acel dosar?

- Andrea? Chiar nu cred că ar fi putut să lucreze pentru Benni...

- Poate o fi făcut în așa fel încât să i-l dea într-un mod misterios, ce știu eu, încercând să facă să pară opera vreunui ex colaborator de-al dumneavoastră caruia îi pare rău de ceea ce a făcut... Nouă nu ni se pare că Fabrizio Benni ar fi avut posibilități materiale pentru a comanda un dosar de cercetare de asemenea calibru, și nici că ar fi lucrat în anumite medii deosebite ca serviciile secrete, pentru a și-l putea construi singur.

- De ce ar fi făcut Andrea așa ceva?

- Nu știu, dar se întâmplă ca unele persoane să facă rău pentru ca să se propună pe ele însele ca salvatori, cerând deseori în schimb bani...

- Dacă mă gândesc, când am vorbit despre asta, mi-a spus că o să mă ajute. Evident, mărind debitul meu cu alte cincizeci de mii de sterline...

Comisarului îi fu greu să asculte ultimele cuvinte din frază. Giulio Marchese începea să realizeze că a fost victima unei înșelătorii, un joc de trei cărți care împreună cu josnicia și cu nevoia lui de bani, au făcut să se nască două cadavre. Al treilea ar fi trebuit să fie al lui, imediat după ce Andrea McAllister ar fi încasat cele cincizeci de mii de sterline.

Germano nu reușea să înțeleagă cum de o presoană poate să ajungă atât de departe, cum poate cineva să fie atât de laș și de lipsit de demnitate. Giulio Marchese, în fața Comisarului nu făcea decît să confirme încă o dată trăsăturile sale, acelea care l-au caracterizat toată viața lui. Nu făcea decât să se vândă unui polițist din cauza lașității față de complicea sa, din nou victima unui joc cu trei cărți, foarte subțire, acela pe care l-a pus în scenă Germano pentru a-l dărâma.

Comisarul a înțeles din ce aluat era făcut bărbatul din fața lui în primele cinci minute de când s-au întâlnit. Escamotajul creat de Germano și realizat cu ajutorul lui Di Girolamo putea să meargă doar cu o pesoană de genul ăla.

- Puteți să îmi răspundeți la o altă întrebare, domnule Marchese? Planul îl aveați deja pregătit sau l-ați improvizat după ce ați ascultat acea convorbire?

- Ce convorbire?

- Aia de acum două zile, în care soția dumneavoastră, închisă în baia pentru femei a restaurantului, s-a pus de acord cu Benni pentru ca să se întâlnească a doua zi, adică ieri...

- Dar dumneavoastră cum...?

- Este o înregistrare video realizată cu telecamerele cu circuit închis ale restaurantului, în care se vede foarte bine un bărbat, dumneavoastră, care stă aproape un minut să tragă cu urechea aprope de ușa care vă despărțea de soția dumneavoastră. Confruntând ora cu apelurile din celularul Adei Grassi, se înțelege foarte bine de care convorbire erați atât de interesat...

- Hm... Andrea m-a informat deja de o lună că avea o soluție la toate problemele mele. Rolul meu era doar acela de a o informa dacă aș fi avut noutăți despre o întâlnire între soția mea și Fabrizio.

- În ce mod ați comunicat?

- Andrea m-a obligat să îi las un bilet cu toate indicațiile.

- Unde?

- Pe drumul vechii fabrici de hârtie. Mi-a zis că o să găsesc un stâlp de culoare galbenă cu un semn la marginea străzii, care indica prezența unor

tuburi de gaz. Acolo trebuia să mă uit să fie un „x” negru desenat deasupra. Biletul trebuia să în așez acolo, în spate.

- V-a obligat să vă luați alte măsuri de precauție?

- Mi-a zis că nu va trebui să vorbim nici la telefon și nici pe e-mail. A mai adăugat că plicul cu biletul trebuia pus în alt plic de plastic, asemănător cu cele pentru alimente. Am crezut că era din cauza ploii...

- Nu e important... Continuați.

- După asta, m-am trezit cu ea în casă ieri, pe la prânz. Surâzând mi-a zis că a primit biletul și, că din acel moment, se va ocupa ea de tot.

-V-a cerut și să rămână singură, cu soția dumneavoastră?

- Mi-a zis că ar fi trebuit să mă comport ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Înțelegea ea care ar fi fost momentul oportun pentru a se apropia de soția mea.

- Corectați-mă dacă greșesc dar, îmi imaginez că momentul cu pricina s-a petrecut între trei și patru, ieri după amiază?

- Exact, dar dumneavoastră Comisare...

- Acel mesaj, care a fost trimis de pe telefonul soției dumneavoastră, și destinat lui Benni, în care Ada Grassi ar fi întârziat cu o oră la întâlnire, nu putea să fie decât o tentativă abilă de deturnare a atenției. Soția dumneavoastră era deja moartă când a fost trimis acel SMS, nu-i așa, d.le Marchese?

- Hm...

Drept răspus la ultima întrebare a Comisarului, s-au făcut auzite doar niște lamentări și-au apărut ceva lacrimi, care însă n-au reușit să-i trezească mila lui Germano.

- Nu plângeți, domnule Marchese... Mai bine continuați.

- Andrea mi-a spus că trebuie să folosească mașina soției mele, Mercedesul. Mi-a cerut deci cheile și, când a ieșit pe poartă, mi-am dat seama cât erau de lăsate în jos cauciucurile posterioare. Așa am înțeles...

- Că împreună cu Andrea McAllister era și soția dumneavoastră în acea mașină, așezată cu grijă în portbagaj... Mă înșel, d.le Marchese?

- Nu...

Germano făcea eforturi imense pentru a încerca să rămână calm și să asculte acele detalii. Înainte de fiecare întrebare avea mereu nevoie să ia ample și profunde guri de oxigen.

- Acuma pot să continui eu, dacă vreți... Acestea fiind spuse, complicea dumneavoastră...

- Nu e complicea mea, e...

- Liniște! Ar trebui poate să vă chem complice într-un dublu omor pe dumneavoastră, d.le Marchese, nu m-am gândit...

- Dar eu...

- Am spus, liniște. Apoi Andrea McAllister descărcă corpul soției dumneavoastră câțiva metri înspre interiorul pădurii și se întoarse cu Mercedesul la locul întâlnirii cu Benni, loc pe care îl cunoștea foarte bine, având în vedere că ați fost chiar dumneavoastră cel care i-a furnizat toate indicațiile în acel bilet, nu? S-a întors deghizată cu peruca, pentru ca să semene cu soția dumneavoastră. Apoi, după ce s-a urcat în mașina lui Fabrizio, i-a pus pistolul la tâmplă. O armă foarte asemănătoare cu cea pe care o deținea Benni. Și aici faceți prima greșeală, voi.

- De ce vorbiți la plural, Comisare?

- Pentru că, faptul că a folosit un Beretta 7,65 complicea dumneavoastră, nu este o întâmplare. Trebuie ca dumneavoastră să îi fi spus același lucru, pe care mi l-ați spus mie cu câteva ore în urmă, și anume că Benni deținea acel tip de armă, probabil de proveniență ilicită. De fapt, arma a fost cumpărată legal și declarată. Acest detaliu nu contribuie sigur la reușita unei deturnări folosind un alt pistolet, cu seria ștearsă...

După câteva momente de liniște și de schimburi de priviri, Comisarul continuă.

- Fabrizio Benni a fost plimbat toată după amiaza, înainte de a fi ucis. Și aici s-a încercat o deturnare pe o pistă falsă. Andrea McAllister ne-a sunat de la celularul bietei victime, și ne-a pus să ascultăm acea împușcătură, care simula o sinucidere.

- Trebuie să mă credeți, Comisare... Aș face orice ca să pot repara această enormă încurcătură.

- Sigur că vă cred, domnule Marchese... Trebuie să ne ajutați să o prindem pe femeia aia.

- Dar cum? Din păcate, nu ne-am dat întâlnire. Mi-a spus doar că o să mă caute ea, la momentul oportun și eu... nu știu când va veni.

- Prietena dumneavoastră a calculat cu siguranță timpul necesar pentru ca dumneavoastră să beneficiați de prima de asigurare pe viață a soției dumneavoastră. Deci, cred că a programat să se potolească vreo câteva luni.

- Și când o să-și dea seama că nu pot să-i plătesc?

- În acel moment intrăm noi în scenă... Vă rog, de îndată ce vă va contacta, trebuie să ne avertizați imediat. Evident, fără să îi pomeniți nimic

lui McAllister de faptul că nu veți primi banii.

- Ok, voi face tot ce trebuie. Veți vedea, Comisare, că primul lucru pe care-l voi face, va fi să vin la dumneavoastră.

- De data asta vă cred, domnule Marchese. Merg o secundă la baie... Dacă o să mă așteptați aici pe scaun, îmi faceți o mare favoare.

- Sigur, cum să nu.

Orele 4.00

Angelo Parisi și-a dat seama, de data asta, că a intrat cineva la el în birou. Fiind Germano, a decis să nu piardă timp cu discuții inutile.

- Deci?

- E mult mai grav decât mi-am imaginat, Angelo.

- Dar el..., a vorbit?

- Sigur. Testamentul fals a funcționat. Când și-a dat seama că nu va lua niciun ban, a început să se topească precum zăpada la soare.

- Deci, suntem pe drumul cel bun?

- Aici lucrurile se complică... Are un microfon spion în telefon.

-Ce? Ce glumă-i asta...

- Nu-i nicio glumă, Angelo. La un moment dat am folosit scula aia care captează microfoanele, încercând să fac în așa fel încât să nu își dea seama. Suspectam că ar putea avea un microfon sau ceva de genul. Nu mă întreba de ce, poate pentru că, la un moment dat, am avut impresia că ar încerca din nou să ne pună pe o pistă greșită.

- Continuă, Vincent.

- I-am dat volumul la minim ca să nu se apuce să sune și apoi l-am apropiat de Marchese. Când și-a puns celularul pe biroul meu și am apropiat revelatorul, părea că a înnebunit, așa de puternic semnala.

- Ce idee ți-ai făcut?

- Cred că Andrea McAllister i-a pus microfonul ăla. În fond putea să își imagineze că îl vom stoarce ca pe o lămâie pe complicele său și poate vroia să se asigure că nu o să vorbească.

- Dar el a vorbit...

- Mda..., chiar prea mult. Nu știu dacă precauția asta îi va folosi pentru a organiza o fugă anticipată sau pentru altceva.

- Adică, vrei să spui, ca să înțeleagă cine devine subit incomod?

- E clar. Deja a comis două crime. Dacă va trebui să o comită pe a treia, trebuie să aibă certitudinea că este inevitabilă.

-Vincent, dar... ce motiv i-ai plasat lui Marchese ca să poți să vii la mine în birou?

- I-am spus că merg la baie. Sper că m-a crezut.

- Decât să te preocupi de Marchese, trebuie mai mult să speri că ai păcălit-o și pe doamna care ascultă. Altfel...

- Altfel va ști că mai e încă o persoană care cunoaște toată povestea, în afară de mine și de soțul Adei Grassi...

- Ce poveste complicată, Vincent... Și-acuma ce facem?

- Cred că Andrea McAllister ne-a demonstrat deja că e destul de nebună. Ar putea chair să decidă să ne scoată din scenă, pe mine și pe Marchese. În acest caz...

- Da' ce spui? Să omori un Comisar din Poliție...

- Se poate muri în atâtea moduri, Angelo... Lasă-mă să mă gândesc... Cheamă-l pe Piazza, organizați o echipă și intrați în casa lui Marchese. Apoi, trebuie să găsești cel puțin încă cinci șase oameni și două mașini sub acoperire ca să îl urmărești până acasă fără ca să își dea seama.

- Să nu-l însoțim direct cu o *mașină de Poliție*?

- Cred că ai dreptate. În acest fel nu riscăm să ni-l omoare pe drum... Când McAllister o să-l vadă pe Marchese că iese la bordul unei mașini de-a noastre, o să meargă să îl aștepte acasă. Și atunci va fi rândul vostru.

- Vorbești de parcă femeia aia ar fi în mijlocul nostru...

- Poate nu o fi printre noi, dar nu cred că se află prea departe. Ne observă, ne ascultă și ne anticipă mișcările...

- Tu ce o să faci, Vincent?

- Eu ar fi bine să nu ies din birou pentru un pic de vreme... Să nu decidă cumva că ar fi bine să fiu eu primul de care să aibă grijă. Poate tocmai pentru a evita ca să vorbesc cu cineva.

- Lui Marchese ce o să-i zici?

- El nu o să știe nimic. Singura modalitate este să îl folosim drept țintă fără să își dea seama.

- E riscant, Vincent.

- Avem altă șansă?

Când s-a întors, Germano l-a găsit pe Giulio Marchese în aceeași poziție în care l-a lăsat cu câteva minute înainte să plece. Astfel, și Comisarul și-a reluat poziția sa, și, după ce și-a udat din nou degetele în lighianul cu apă rece, reîncepu conversația cu interlocutorul său.

- Scuzați-mă pentru așteptare, dar...

-Vă înțeleg, Comisare...

- Bine, atunci ascultați... Rămânem înțeleși așa: dumneavoastră mergeți acuma acasă și încercați să vă odihniți un pic, în timp ce eu... eu va trebui să rămân, până mi se termină tura, aici, în birou.

- Și dumneavoastră lucrați pe schimburi?

- Sigur. O să ies la opt dimineață, deci peste patru ore.

- Am înțeles... Deci rămânem înțeleși că o să vă contactez eu de îndată ce voi avea vreo veste de la Andrea McAllister, ok?

- Trebuie să faceți asta, domnule Marchese.

- Stați liniștit, e și interesul meu.

- Așteptați câteva minute aici în sala de așteptare. Vă chem eu, când e gata mașina.

- Mă însoțiți voi?

- Sigur. Nu vedeți în ce hal sunteți?

- Atunci aștept dincolo să mă chemați.

- Foarte bine. Pe mai târziu.

Orele 5.00

- Alo.

- Vincent, sunt Arianna. Da' ce dracu se întâmplă?

- N-o să mă crezi, dar aceeași birocrație mă ține încă aici.

- Aș vrea tare mult să te cred, Vincent... Ce fac Di Girolamo cu încă trei în fața casei noastre? Ei cred că s-au ascuns bine, dar nu e așa...

- Eh... atunci... De fapt i-am rugat să vină să te anunțe că mai întârzii, ca să...

- Da' ce dracu spui, Vincent! Nu s-a mai întâmplat niciodată să avem escortă în fața casei! Vrei să îmi dai un răspuns sau nu?

- Închide ușa cu cheia, lasă jos obloanele și nu aprinde niciun bec. Ok?

- Mama mă-sii...

- Ascultă, în scurt timp se va termina totul. Unicul lucru pe care trebuie să îl faci este să mă asculți. Nu răspunde nici la telefon, dacă nu îți apare numărul meu. Ok?

- Ok, Vincent. Fii atent!

- O să încerc.

După ce se termină convorbirea, pe celularul lui Germano a apărut numărul lui Parisi. Ăla era semnalul pe care l-au stabilit pentru a confirma că Inspectorul, Piazza și ceilalți din echipă au ajuns deja acasă la Giulio Marchese.

Când și acestuia i s-a permis să plece, în Comisariat nu au mai rămas decât Germano și agentul de gardă.

O masă de gânduri fără formă traversa prin mintea Comisarului era în acele lungi minute. Continuând să-și aprindă țigară după țigară, încerca în zadar să înșele așteptarea.

Orele 6.00

- Alo...

- Vincent, sunt Angelo!

- Noutăți?

- Am surprins-o când încerca să intre în casa lui Marchese prin ușa de serviciu, prin...

- Deci?

- A început să tragă în noi și...

- A rănit pe cineva?

- Nu, mulțumesc lui Dumnezeu, dar... a trebuit să răspundem la foc, și... Am chemat deja medicul legist și pe cei de la morgă.

- Marchese?

- Nu și-a dat seama de nimic până nu am început să tragem. În acel moment a și ieșit pe poarta principală. Și-a riscat pielea, ticălosul ăla.

- Cum este acum?

- E sub șoc. Când vine ambulanța, îl urcăm și pe el. Nu o să-i facă rău să îl țină sub observație vreo două zile.

- Bine, adu-ți aminte însă că, îndată ce se pune pe picioare, trebuie pus la răcoare...

- Stai liniștit, Vincent. L-am anunțat deja pe magistratul de serviciu...

- Bravo.

- Pot să-ți zic ceva numai între noi doi?

- Sigur că poți, Angelo...

- Te superi dacă îți spun că ești cel mai mare bastard pe care l-am întâlnit, Vincent?

- Ah ah, glumești?! Nevastă-mea mi-o amintește în fiecare seară... Înainte să uit, încearcă să găsești un loc pentru câinele Alfredo. Să fie pe măsura importanței pe care a avut-o acest mic copoi în toată povestea asta. Apoi, când mă voi întoarce, mă voi ocupa personal.

- Apropo...Nu ai un avoin de luat în câteva ore?

- Exact. E mai bine să plec... Îți las toate hârtiile pe biroul meu, așa...

- Vacanță plăcută, Vincent.

Mulțumiri

Tuturor acelor persoane care au crezut
în mine în toți acești ani,
sperând ca eu să pot, într-o bună zi, să răsplătesc atâta încredere.

Claudio

Comentariul dumneavoastră şi recomandările prin viu grai vor avea o influenţă pozitivă

Comentariul dumneavoastră şi recomandările prin viu grai sunt cruciale pentru orice autor de succes. Dacă v-a plăcut această carte, vă rugăm să lăsaţi un comentariu, chiar dacă ne lăsaţi doar un rând sau două şi spuneţi-le prietenilor dumneavoastră despre ea. Veţi ajuta astfel autorul să vă ofere noi titluri şi le veţi da ocazia şi altora să se bucure de carte.

Vă mulţumim mult pentru sprijinul dumneavoastră !

Sunteţi în căutarea unei noi lecturi excelente?

Cărţile tale în limba ta maternă!

Babelcube Books ajută cititorii să găsească lecturi excelente. Joacă rolul de mijlocitor, apropiindu-vă de următoarea dumneavoastră carte.

Colecţia noastră cuprinde cărţi produse la Babelcube, o piaţă online care conectează scriitori independenţi şi traducători şi distribuie cărţile lor în numeroase limbi din toată lumea. Cărţile pe care le vei găsi au fost traduse, aşa încât să puteţi găsi lecturi incitante în limba dumneavoastră maternă.

Suntem mândri să vă prezentăm cărţile lumii.

Daca vreţi să aflaţi mai multe despre cărţile noastre, răsfoiţi catalogul nostru, înscrieţi-vă la buletinul nostru informativ pentru a afla care sunt noile noastre apariţii şi vizitaţi site-ul nostru web la:

www.babelcubebooks.com